

Szalézi Értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

121. ÉVFOLYAM 4. SZÁM
2023 OKTÓBER-DECEMBER

Áldott,
békés,
boldog
karácsonyt!

Kalóné Papp Krisztina

Boldog Sándor István ereklyéjének ünnepélyes elhelyezése Mezőnyáradon

Boldoggá avatásának tizedik évfordulóján, 2023. október 19-én, ünnepi szentmise keretében került elhelyezésre Boldog Sándor István szalézi vértanú szerzetes ereklyéje a mezőnyárádi Szűz Mária Keresztények Segítségé-templomban. A településen működő, Boldogunk nevét viselő katolikus iskola igazgatója mellett Ft. Lipcsák János plébános, iskolalelkész és az egyházközség is szívügyének tekintette az ereklye elhelyezésének kezdeményezését a Clarisseumban történt ünnepélyes oltárra emelést követően.

Az ünnepi szentmisét Ábrahám Béla szalézi atya, a kazincbarcikai szerzetesi közösség igazgatója mutatta be, és helyezte el az ereklyét templomunk mellékoltárára. Béla atya fiatalokat megszólító, közvetlen hangneme, élővé és érthetővé tette az egybegyűltek számára Sándor István szellemiségét, aki egykor a mai katolikus iskola épületében töltötte a novíciátus éveit. Élete és munkássága a keresztény emberek és az egész világ előtt példaként szolgál, hiszen életét áldozta az egyházért és az ifjúság neveléséért.

A szalézi rend Mezőnyáradon való működése során végtelen szeretete által mutatott elköteleződést a településen élő ifjúság nevelése iránt. A tízéves évforduló még inkább emelte az ünnep fényét, amikor is Sándor István a féltve őrzött ereklye által visszatért Mezőnyáradra. Mindazok után, hogy a kommunista diktatúra koholt vádak alapján halálra ítélte és jelöletlen sírba temette, csakis a gondviselő Isten kegyelmének köszönhető, hogy földi maradványait 2019-ben sikerült beazonosítani. Az ünnepélyes ereklyeelhelyezés alkalmából iskolánk és a település hívő közössége Isten dicséretével adott hálát mindezért, és együtt imádkoztunk azért, hogy fiataljaink Sándor István példáját követve magukból a szeretetet, a jóságot és az Istenbe vetett hitet sugározzák.

Kértük a Jóistent, hogy védőszentünk ereklyéjének templomunkban való elhelyezése segítsen bennünket és gyermekeinket, mutasson nekik utat Sándor István az Istenhez, hithez, Egyházhoz való hűségben!

A templomunk mellékoltárára emelt ereklye által katolikus intézményünk nevelői, fiataljai és településünk hívei felé szeretnénk közvetíteni a hit iránti hűség és elkötelezettség örök példáját, hiszen Sándor István embersége a Jézus iránti szeretetből és bizalomból táplálkozott, neveltjeink felé a szentháromságos lelkületet sugározta, szívükbe ültette az isteni törvényeket.

Köszönetünket és hálaikat fejezzük ki mindazoknak, akik valamilyen formában hozzájárultak az ünnep megvalósításához! Köszönjük P. Andrásfalvy János tartományfőnök úrnak, hogy támogatta védőszentünk ereklyéjének templomunkban való elhelyezését! Köszönjük az egyházközségnek az előkészületekben végzett áldozatos munkáját, az iskola tanulóinak és pedagógusainak a szorgalmas és lelkiismeretes felkészülést, Dusza Bertalan és a hívek nagylelkű felajánlásait, Bárdos József Szabolcs polgármester úr támogatását, valamint azt a példaértékű összefogást, amit az ünnep lebonyolításához kaptunk!

Fotók: Bordásné Kis Katalin

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

A Szalézi Értesítőnek ez a száma az egyik, Boldog Sándor Istvánról elnevezett iskola ereklye-elhelyezési ünnepéről szóló beszámolóval kezdődik. Éppen tíz éve avatták őt boldoggá. Ugyanakkor az ő személye sem, és Don Bosco személye sem csupán a múlté, ellenkezőleg: a jelené és a jövőé is. Talán ezért is fogalmaz a rendfőnök atya a kilencéves kori álmáról úgy, hogy „a jövő emléke”.

Rengeteg szép esemény gazdagítja magyar Szalézi Családunk életét, melyek háttérben mindig fontos, hogy lelkiesség álljon. Ezért – a teljeség igénye nélkül – utalnék néhány erősen lelki vonatkozású eseményre, amelyek ebben az Értesítőben fölbukkannak. Ilyen Ági nővér örökfogadalma, az őszi animátortalálkozó „A boldog” színdarab, „A harmadik lépés”, de valójában minden cikkben említett esemény háttérben ott található valamilyen elkötelezett, áldozatos, imádságos munkálkodás, amely egy nagy, közösségi, szalézi álomnak a gyümölcse.

A közelmúltban meghirdetett 29. Egyetemes Káptalan összehívó levelében megfogalmazza a rendfőnök úr a közeljövő elmélkedési témáját a Szalézi Család számára: „Szenvedéllyel Jézus Krisztusért, elkötelezetten a fiatalokért”. Szalézi hivatásunk hűséges és prófétai megélésére szólít mindnyájunkat, hogy folytassuk azt az egész életet értelemmel kitöltő kalandot, amire egykor Don Bosco kapott megbízást.

Kedves Olvasók!

Köszönjük meg elsősorban a Jóistennek az ideai 110 éves szalézi letelepedési évfordulót, és hogy ezt idén szabadon ünnepelhettük Kazincbarcikán. Az álom, mely álmodni késztet irányítsa gondolatainkat arra, hogy földi és eljövendő hazánk becsületos állampolgárai lehessünk.

Budapest, 2023. november 14.

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

„Szenvedéllyel Jézus Krisztusért, elkötelezetten a fiatalokért”

MEGHÍVÓ TARTOMÁNYI DON BOSCO ÜNNEPRE

A 2024. évi tartományi
Don Bosco ünnepet
2024. január 27-én,
szombaton tartjuk
KAZINCBARCIKÁN
a Don Bosco
Sportközpontban.

Sok szeretettel várjuk
a fiatalokat,
a Szalézi Család tagjait
és Don Bosco tisztelőit,
akik velünk együtt
szeretnének ünnepelni!

Az ünnephez kapcsolódik a
Szalézi Ministránstalálkozó
2024. január 26-27-én
szintén Kazincbarcikán.

A részletekről a későbbiekben
adunk tájékoztatást.

A Szalézi Értesítő következő száma márciusban jelenik meg.

A jövő emléke

Van egy álmunk.
Ez a legnagyobb gazdagságunk.

Kétszáz évvel ezelőtt egy kilencéves szegény kisfiúnak, aki előtt nem állt más jövő, mint földművesnek lenni, volt egy álma. Reggel elmesélte az édesanyjának, a nagymamának és a testvéreinek, akik kinevették. A nagymama azt a következtetést vont le: „Ne törődjétek az álmokkal.” Évekkel később az a fiú, Bosco János ezt írta: „Nagymamám véleményén voltam, mégsem tudtam soha kiverni a fejből azt az álmot.”

Mert ez nem csak egy álom volt a sok közül, ami hajnalra eltűnik.

Máskor is visszatért, újra meg újra. Mindent elsöprő lendülettel. Örömteli biztonságot és kimeríthetetlen erőt jelentett Bosco János számára. Életének forrása lett.

Don Bosco boldoggá avatási ügyének egyházmegyei folyamatában Don Rua, az első utódja így vallott: „Lucia Turco mesélte el nekem, aki egy olyan család tagja volt, ahol Don Bosco gyakran megfordult, hogy egy reggel a szokásosnál is vidámabban érkezett. Arra a kérdésre, hogy mi az oka, azt válaszolta, hogy az éjszaka folyamán álmot látott, ami felvidította. Kérték, hogy mesélje el, erre azt mondta, hogy látott feléje közeledni egy Asszonyt, aki mögött egy nagyon nagy nyáj volt, és aki hozzá közeledve nevéen szólította őt, és azt mondta: „Itt van János: ezt az egész nyáját a te gondjaidra bízom. Aztán megkérdezte:

– Hogyan fogok ennyi juhra vigyázni? És ennyi bárányra? Hol fogok legelőt találni, ahol legeltetem őket? A Hölgy így válaszolt neki: – Ne félj, segíték neked” – majd eltűnt.

Ettől kezdve egyre hevesebbé vált a vágya, hogy papnak tanuljon, de komoly nehézségek merültek fel családjá szorult helyzete miatt, valamint féltestvére, Antal ellenkezése miatt, aki szerette volna, ha hozzá hasonlóan földműves munkát végez.” Valóban, az egész olyan lehetetlennek tűnt, de Jézus parancsa „kötelező érvényű” volt, a Szűzanya segítsége pedig egészen bizonyos.

P. Lemoyne, Don Bosco első életrajzírója így foglalta össze az álmot: „Úgy tűnt neki, hogy az isteni Megváltót látja fehérbe öltözve, a legpompásabb fényben ragyogva, amint éppen egy nagy csoport fiút vezet. Hozzá fordult, és így szólt: – Gyere ide! Állj e gyermekek élére, és vezesd őket te magad! – De én erre nem vagyok képes – felelte János. Az isteni Megváltó azonban ragaszkodott hozzá, míg végül János a fiúk élére állt, és elkezdte vezetni őket, ahogyan azt az Úr parancsolta neki.”

A szemináriumban Don Bosco csodálatra méltó alázatossággal írt erről hivatásának okaként: „A morialdói álom nagy hatással volt rám, sőt máskor sokkal világosabban láttam ezt az álmot, ezért a papságot kellett választanom, erre éreztem hajlandóságot magamban: de nem akartam hinni az álmokban, és az én életmódom, valamint a papsághoz szükséges erények teljes hiánya kételyt ébresztettek bennem, és nagyon megnehezítették ezt a döntést.”

Mi biztosak lehetünk abban, hogy felismerte az Urat és az Édesanyját. Bár szerényen fogalmazott, egyáltalán nem kételkedett abban, hogy a Mennysországot látogatta meg őt. Abban sem kételkedett, hogy ezek a látogatások arra voltak hivatottak, hogy feltárják előtte a jövőjét és a feladatát. Ő maga mondta ezt: „A Szalézi Kongregáció nem tett egyetlen lépést sem anélkül, hogy valamilyen természetfeletti dolog azt ne tanácsolta volna. Az Úr különleges parancsa nélkül nem jutott volna el oda, ahol most van. A múltunk egész történetét le tudtuk volna írni előre a legapróbb részletekig...”

Ezért kezdődnek a szalézi Alapszabályok egy *hitvallással*: „Alázatos és hálás szívvel valljuk, hogy a Szalézi Szent Ferenc Társasága nem pusztán emberi elgondolásból, hanem Isten kezdeményezésére született.”

Don Bosco végrendelete

Maga a pápa kérte meg Don Boscót, hogy írja le fiai számára az álmát. Így kezdte: „Nos, mire is lehet jó ez a munka? Leckét ad a múltból a jövőbeli nehézségek leküzdésére. Feltárja, hogyan vezérelt minden időben minden dolgot maga Isten. Kedves időtöltésül szolgál fiaimnak, amikor elolvassák, mi mindenben volt része atyjuknak, és még nagyobb örömet okoz majd ez nekik akkor, amikor nem leszek már közöttük, mert Isten magához szólított, hogy számot adjak tetteimről.”

Don Bosco egyértelműen kinyilvánítja azt a szándékát, hogy az olvasót bevonja az elbeszélte kalandba, egészen addig a pontig, hogy részese legyen annak, mint egy olyan történetnek, amely őt is érinti, és amelynek folytatására felszólítást kap. Az álom elbeszélése egyértelműen Don Bosco „végrendeletévé” válik.

Itt van a küldetés: a világ átalakítása, kezdve a legkisebbekkel, a legfiatalabbakkal, a legelhagyatottabbakkal. Itt van a módszer: jóság, tisztelet, türelem. Itt van a Szentháromság erős védelmének biztonsága és Mária gyengéd, anyai oltalma.

Az *Oratóriumi emlékiratokban* Don Bosco elmeséli, hogy húsz évvel az első álom után, 1844-ben újra álmot látott. „Álmomban farkasok, kecskék, kecskegidák, bárányok, kutyák

és madarak serege vett körül. Mindezek együtt olyan zajt, lármát vagy inkább pokoli hangzavart keltettek, hogy még a legbátrabb embert is megfélemlítették volna. Én is éppen azon voltam, hogy a nyakam közé szedem a lábam, amikor egy pásztorviseletbe öltözött, szépséges Hölgy intett felém, hogy kövessem és kísérem el ezt a különös nyáját, melynek ő az élén haladt. Különböző tájakon jártunk; három megállónk vagy állomásunk volt. Az állomásokon az állatok közül egyre több változott át báránnyá, így ezek száma egyre nőtt. Hosszas vándorlás után egy mezőn találtam magam, ahol az állatok békésen, egymás bántalmazása nélkül együtt szökdécseltek és legelésztek. A fáradtságtól kimerülten le akartam ülni a közeli út szélén, de a pásztorlány intett, hogy folytassuk az utat. Rövidesen egy tágas, oszlopcsarnokkal övezett udvaron találtam magam, amelynek egyik végében egy templom állt. Ekkor észrevettem, hogy a nyájnak már a négyötöd része átváltozott báránnyá. Most már rengeteg bárányunk volt. Ebben a pillanatban egy csomó pásztor is előkerült, hogy őrizzék a nyáját. De nem maradtak soká-

ig, hamarosan odébb álltak. Ekkor csoda történt: egy sereg bárány pásztorrá változott és gondját viselték a többinek. Amint a pásztorok száma megsokasodott, szétváltak és elmentek másfelé, hogy más különös állatokat is összegyűjtsenek, és más aklokba tereljék azokat.

Én már szerettem volna elmenni, arra gondolva, hogy miseidő van, de a pásztorlány felszólított, hogy nézzek dél felé. Odanézeve egy mezőt láttam, ahol kukorica, krumpli, káposzta, cukorrépa, saláta és más zöldségek termettek.

– Nézz oda még egyszer – mondta, és én újból odapillantottam. Ekkor egy gyönyörű, magas templomot láttam. Énekszó és muzsika hívtak a misére. Odabent a templomban fehér zászló hirdette hatalmas betűkkel: *Hic domus mea, inde gloria mea.* (Itt az én házam, és innen az én dicsőségem.)”

Ezért van az, hogy amikor belépünk a Mária a Keresztények Segítsége Bazilikába, Don Bosco álmába lépünk be, amely arra kér, hogy a *mi* álmunkká váljon.

Fordította. Szabó Judit

Boldogunk, Sándor István nyomában

B. Varga Judit

Sándor István projektje(i)

A fiatalok. Akikért életét adta, akik miatt nem menekült el, akikkel akkor is törődött, amikor megfigyelés, be-súgás, börtön, verés, alvásmegvonás, végül a halál járt érte. A mércét és a célt nem tévesztette szem elől. Szalézi Szent Ferenc példájával mutatta meg felebarátainak, hogy az életszentség nem a kiválasztottak kiváltsága, hanem minden hívőnek közös tulajdona és mindenki számára elérhető kötelesség. A fiatalok lelkének megmentése mindenekfeletti volt számára. Ahogy Don Boscótól tanulta, nem elégedett meg a neki kijutott nehéz és szomorú jelennel: a Jóisten által rábizottakat, *fiatal barátait* magasabbra akarta emelni. Lakjanak az égben, még ha a gyarló földön kell is járniuk!

Az igazság. A keresztény hit számára a kezdetektől fogva alapvető fontosságú, hogy az embert az igazsághoz való kö-tődésében ragadja meg. A lénye legmélyén mutat irányt az embernek. Sándor István tisztában volt hite világos politikai és társadalmi imperatívuszaival, amelyek konfliktust váltanak ki a fennálló hatalommal. Egyértelmű volt számára, hogy rossz a rendszer, amiben él, *s jó keresztényként és becsületes állampolgárként*

elleneznie kell a politikai valóság totalitá-sigényét, amely úgy véli, hogy az egyetlen lehetséges és biztos utat kínálja az embernek az egészséges, boldog tár-sadalom felépítésére. A kétarcú állam-párt így jellemezte őt: „*Sándor István ifjúsági csoportot kezdett szervezni, elő-ször ministráns fedéssel, majd hittanítás címén... Sándor megátalkodott ellensége volt a rendszerünknek és ezeket az össze-jövedeleket is ennek megfelelően használ-ta ki. A találkozókön később már nem is foglalkoztak egyházi kérdésekkel, hanem uszítás folyt a rendszer és kommunisták ellen. Amikor 1950-ben a csoportból többen bevonultak a Néphadseregbe, Sándor utasította őket, hogy a hadsere-gen belül fejtsenek ki aknamunkát és kutassák a bevonásra alkalmas szemé-lyeket. A Pártörtséghez beépült csoport-*

nak pl. feladatul tűzte ki a terrorcselek-ményre való felkészülést is...” A kivég-zése után készült irat hű forrása a pártál-lami diktatúra önigazoló hazugságainak. Természetesen semmilyen erőszakos cselekményre nem bujtogatott senkit. Egyetlen fegyverrel élt: Isten Igéjével, amely eleven és minden kétélű kardnál élesebb, képes megítélni a szív gondolatait és érzéseit (Zsid 4,12), végső soron az igazságot. Ezt a kardot forgatta Sán-dor István. Az Igazságot hirdette anélkül, hogy fanatikussá vagy önféjűvé vált volna. Hát igen, ez lenne a nagy feladat nekünk is...

Az üdvösség. Tíz éve ünnepe-ljük boldogként. Ott van örök barátaival: Bosco Szent Jánossal, Savio Szent Domonkos-sal, Cafasso Szent Józseffel, Mazzarello Szent Máriával, Boldog Rua Mihállyal, Boldog Vicuña Laurával, Boldog Zeman Titusszal és a többiekkel. Mind arra biz-tatnak, hogy gondoljunk az örökkévalók-ra, hogy éljünk úgy, hogy ki ne essünk a szentek közösségéből. Ez a vértanúk, köztük Sándor István tettekre váltott élő hite, amely új és nagyszerű horizontot nyit előttünk: *bepillantást az örök élet távlatába.*

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

110 éves kovász, amely még mindig élő – 4. rész „Jövünk haza!”

A fiúk lelkesedése még akkor sem csökkent, amikor az erdő közepén alig találtak mást, mint egy omladozó templomot, egy düledező, zsindeletetős klostromot, meg egy rozszant csárdát. Nyomorúságos, elhanyagolt, Isten háta mögötti kegyhely az erdő közepén. Málladozó falak, nyikorgó deszkák, huzatos helyiségek – ez jutott a magyar szaléziak első kis csapatának. Hazaértek...

De hogy is volt az a hazaindulás? Idézzük ismét Ádám László atyát:

„Az évről-évre megismétlődő ballagások után elérkezett végre egy nap – 1913. november 3. – mikor az egész intézet ballagást rendezett, de már nem Torino, hanem Magyarország felé. A harmadik és második osztályt végző növendékek kis csapata Cavagliából egy magyar pap s néhány kispap vezetésével útra kelt az új élet kapuja felé.

Tizenkét évig pusztították a pagnottát s a papirost a cavagliai bagolyvárban a leendő magyar szaléziak. A tizenkét esztendő erkölcsi mérlegét nehéz volna statisztikai görbékben és számoszlopokban kifejezni. Meg sem kíséreljük. Inkább hálás szívvel köszönjük meg a gondviselő Jóistennek, hogy annyi erkölcsi és anyagi áldozat nem maradt eredmény nélkül, s végre valóra vált Don Bosco szíve vágya és lovag Lonkay Antal álma. Magyar földön is megindulhatott a munka a veszélybe sodródott ifjúság megmentésére, mégpedig történelmi fontosságú időben: 1913-ban, a Szentkereszt győzelmének tizenhatodik évszázados jubileumi esztendejében. Nagy szenvedések s nagy átalakulások közeledtét hirdette a jubileumi harangzúgás. Hogy az áttelepülő magyar szalézi műnek mind a kettőből ki kellett vennie a részét, azt az a körülmény is szemléltette, hogy édes hazánk egyik legnagyobb kereszt-kegyhelyét, Péliföld-szentkeresztet tűzte ki Isten a település helyéül.”

És Cavaglia, az ősi fészek? Nem maradt üresen. A hamarosan kitört világháború megtöltötte kis olasz árvákkal, hadiár-
vakkal. Celestina mama egész birtokát, felépítményeivel, minden felszerelésével odaajándékozta az Intézetnek. Ez így újabb fejlődésnek indult, mint alsó fokú mezőgazdasági iskola és internátus.

Péliföld-szentkereszt 1913-ban

Folytassuk most az egyik áttelepülő növendék, Váraljai József szavaival: „November harmadikán buzgó szentmisehallgatás és szentáldozás után, úgy három óra tájban, szakadtunk el a »fészektől«. A kapuban hálás, könnyes csókot nyomtunk jó igazgatónk s jószágos mamánk kezére. A kijárat jobb oldalán állt Don Zafféry. Jobbját magasba lendítve buzdított bennünket: »Fiaim, szeressétek Jézus Szentséges Szívét!« Mi azonban nem léptünk oda hozzá, kezét csókolni. Az volt a sejtelmünk, hogy ezzel fájdalmat okoznánk neki, a maradónak. (Mikor azonban megérkezett Szentkeresztre, kitörő lelkesedéssel fogadtuk, s nem győztük a kezét csókolni.)

Azzal nekivágtunk az éjszakának. Várlunkon vittük személyi poggyászunkat, s másfél órás meneteléssel tettük meg az utat Santhiáig. Itt ültünk vonatra. November 6-án az állomáson várakozott reánk Antal János, a második gyakorlóévet töltő papnövendék. Milánóban hosszan rostokoltunk. Egyesek belátogattak a közeli intézetbe. Triesztben Gyuricza József segítőtestvér jött ki elénk az állomásra. Laibachban megháltunk, s egy napot töltöttünk. Éppen épülőben volt a templom. Jól megvendégeltek, s az intézeti növendékek tornamutatóikkal szórakoztattak bennünket. Az állomásra menetelkor tilos volt hangosan magyarul beszélnünk. Pragerhofban az állomáson

töltöttük az éjszakát... Miksavárnál kitörő éljenzéssel s a szózat eléneklésével köszöntöttük a magyar hazát. Hajnali hat órákor futott be a vonatunk Csáktornyára. Mindenki ébren volt. A Himnusz énekeltük el. Egy kalauz kintről meg is kérdezte: »Kicsodák maguk?« – »Jövünk haza«, szakadt ki belőlünk a felelet.”

„Tizenegy óra tájt értünk a Déli pályaudvarra. Robitsek címzetes kanonok fogadott bennünket. Friss reggelivel várta pártfogoltjait. Leereszkedő, jószágos szavaiba egyetlen szigorú parancs vegyült bele: a fővárosban áthaladtunkban nem szabad hangoskodnunk! Nem értettük. Külön villamoson mentünk át az óbudai gázgyár MÁV vasútállomásra. Itt füstösre ültünk át, s folytattuk utunkat. Délután 2 órákor érkeztünk hosszú utunk utolsó állomására: Nyergesújfalura. Szemergő eső fogadott, s hamarosan zuhogott ránk az őszi áldás. Ám Kiss Aladár kalauzolásával, aki Szentkeresztről lejött fogadásunkra, lelkes vidámsággal vettük nyakunkba Bajóton át, a zárando-
kok útját. Lucskosan, féltérdig sárosan vonultunk be a kegytemplomba hálánkat leróni. Itt új igazgatónk fogadott bennünket atyai szeretettel. Olasz beszédébe már magyar szavak is csúsztak be. Majd elfogyasztottuk farkasétvággal a párolgó paprikás burgonyát, s melléje a friss magyar kenyeret. De más volt ennek az íze, mint a túlszikkadt, ízetlen talián pagnottának! A szokatlan paprika jól meg is köhöggetett! – Vacsora után összeállítottuk az állomásról szekéren felszállított vaságyakat, s derékaljakat raktunk beléjük. 1913. november 6-át írtak. Csütörtöki nap volt.”

Tovább az úton...

Szerzeteseink képzésen Olaszországban

Hálás szívvel és nagy lendülettel folytatjuk a megkezdett utat immár Olaszországban, hiszen a Magyar Szalézi Tartomány lehetővé tette számunkra, hogy a szalézi képzésünk Torinóban, a szalézi lelkeség forrásából táplálkozzon.

Közösségünk a Crocetta kerületben található, ahol már száz éve működik a szalézi mű, és ahogy a szalézi környezetben megszokhattuk, itt is a sokféle tevékenység jellemző: van templom, egyetem, oratórium, kollégium, sportszarnok, színház, cserkészlet...

A közösségben a szaléziak létszáma elég magas (több, mint 60 fő) és különböző kultúrák sokfélesége jellemzi, hiszen több, mint 20 különböző országból alkotjuk az oktatók és tanulók közösségét, amely így különleges dinamikát ad a mindennapoknak.

Sivadó Balázs SDB:

A hétköznapok gazdagító tanulmányai után rátérnék a hétvégék gyakorlati területére, amikor a fiatalok, gyerekek között dolgozunk.

Olyan projektbe kerültem bele, ami talán a plébániák jövőjét jelenti. Olaszul „Unità Pastorale” a neve ennek a struktúrának (= Lelkipásztori Egység), ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy több egymáshoz közel álló és hasonló helyzetű plébánia szorosan együttműködik például a fiatalokkal való foglalkozás területén.

Ennek egy nagyon szép példája az a hely, ahol hétvégenként dolgozom: néhány Torinón kívül található, festői szépségű kisváros (Castiglione, Gassino, San Raffaele) gyönyörű és szépen felszerelt oratóriumai. Ezek egyházmegyes plébániák, melyeket egy szalézi atya koordinálásával igyekszünk segíteni.

Általában szombaton Castiglionében foglalkozom gyerekekkel, ami azt jelenti, hogy vannak szabad és szervezett játékok, kiscsoportos interaktív hittan foglalkozások, melyeket gimnazista és

egyetemista animátorok lelkes vezetésével végzünk, majd közös szentmisével zárjuk a programot. Sok animátor a szomszédos Gassinóból jön át segíteni, hiszen hála Istennek itt is elég sok a gyerek. Nagyon szép megélni azt, ahogy összetartozunk és ahogy együtt építjük a közösséget. Minden oratórium megnyitása más napon volt és a különböző helyekről együtt vettek részt a programokon (legalább száz gyerek, fiatal részvételével és ehhez jöttek még a szülők, nagyszülők is). Sok olyan ünnepi alkalom is lesz az év során, amit közösen tartunk ezen az egységen belül. Castiglione a fő feladatom, de vasárnap délután San Raffaelében is foglalkozunk egy kb. 30 fős csoporttal az általános iskola felső korosztályából. Este kissé fáradtan, de mindig jó érzéssel és sok élménnyel térünk vissza Torinóba.

Nagy ajándék, hogy a Jóisten erre az útra vezetett engem, hogy szaléziként kövessem Őt és igyekszem valamennyire továbbadni az Ő jóságát.

Tóth Domonkos SDB:

Fő feladatom a tanulmányok mellett, mint apostolkodási tevékenység, a helyi kollégisták, akikkel megosztjuk az épületegyüttesünket. Egyetemi kollégiumról beszélünk, ami 110 fiút fogad be és szálalásol el, Olaszország minden részéről. Pásztorációs terület, ami intenzívebb a

hétköznapokban, de lehetőséget nyújt azokkal a fiúkkal való személyes találkozásra, akik hétvégén is itt maradnak, mert nagyon messziről jönnek.

Közös imaalkalmakat szervezünk a közösséggel és a kollégistákkal, különböző estéket, amelyek lehetőséget adnak arra, hogy a kollégisták egyre jobban megismerjék magukat és egymást. Időnként lehetőség van arra, hogy aki szeretné, felkeresse Don Bosco helyeit Torinóban biciklivel, vagy akár megmásszunk egy magasabb hegyet azok közül, amik itt, északon körülvesznek minket.

Sok lehetőség adódik abból kifolyólag, hogy számukra nincsen „záróra”. Sokszor egy közös uzsonna, közös sportolás vagy egy spontán esti sétálás rózsafűzér lehetőséget ad arra, hogy egy-egy új vonását ismerjük meg a másiktól, hogy egy kicsit közelebb kerüljünk egymáshoz, hogy egy kicsit jobban megnyíljunk a másik felé. Mint lehetőség, heti szinten szentségimádást, Lectio Divinát, illetve ifjúsági hittancsoportot ajánlunk nekik, amelyek a hitbeli növekedésben segítik őket.

Mivel ezek a feladatok nagyrészt hétközben találunk meg, hétvégén személyesen is van időm feltöltődni, Don Bosco sírjához tekerni a Segítő Szűz Mária Baziliába, vagy adott esetben akár utolérni magamat a tanulásban, mert tananyagban nincs hiány. 😊

A láthatatlan kovász

Interjú Némethi Sándorné Hummel Erzsébettel

A szalézi munka látványos része mellett nagy erőfeszítések folynak a háttérben; olyan tevékenység ez, mint a láthatatlan, de nélkülözhetetlen kovász, ami lehetővé teszi a megmaradást, a továbbélést, a mindennapi életet. Ennek a munkának is jelentős a laikus dimenziója, a világiak derekasan kiveszik részüket belőle. A Don Bosco-díjas Némethi Sándorné Hummel Erzsébet bejegyzett könyvvizsgáló, a tartomány gazdasági életének jó ismerője, egyike azoknak, aki hosszú évek óta nagyon fontos háttérmunkát végez a szaléziák számára.

Hol/mikor találkoztál először a szaléziakkal?

Még gyerekként a nyergesújfalvai Szent Mihály Plébánián, de a pontos évet nem tudom meghatározni: Edelenyi Pista bácsi volt az első szalézi szerzetes, akivel találkoztam, de akiről akkoriban csak hallomásból tudtuk, hogy ő ki. Emlékeim szerint igen-igen erőteljes matematikai korrepetálást kaptam tőle a sekrestyében. Ez az első emlékem. A többi már családi emlék. Hagyományos értékrendű, katolikus, sváb családban nőttem fel Nyergesújfalun, ahol sok mindent tudtak az 1950 előtti szalézi intézetről. Nagyon emlékeztetek számomra a péliföldszentkereszt májusi zarándoklatok, amelyekre a nagyszülőkkel együtt mentünk. Halvány emlékeim vannak arról, hogy a templomban töltöttük az éjszakát virrasztással, amit én gyerekként természetesen átaludtam. Lehet, hogy akkor kaptam a jó álmokat, amelyek elkísértek az életem során...

Később is megmaradt a kapcsolat a szaléziakkal?

Később, 1995 körül, amikor a gyerekeim felcseperedtek és az egyházközség által szervezett nyári táborok elindultak Péliföldszentkeresztben, akkor „háttérmunkásként”, mint anya vettem részt konyhai feladatokban, főzésben, mosogatásban, és így találkoztam a környéken élő, már ismert idősek – Ernszt Tóni atya, Jurányi atya – után a fiatal szalézi szerzetesekkel. Az ott folytatott beszélgetések során derült ki, hogy nekem van egy vállalkozásom, amely könyveléssel, számviteli feladatokkal foglalkozik és kiemelten érdekel az egyházi számvitel. Ennek következtében kezdtem egyházi jogi személyek könyvelésével is foglalkozni. Havasi atya még 1998-ban megkeresett engem, hogy vegye át az irodám Péliföldszentkereszt könyvelését.

Csak Péliföldszentkereszt könyvelésével foglalkoztál?

Nem csak a könyvelést kellett átvenni, hanem magának a lelki gyakorlatos központnak a gazdálkodását is át kellett gondolni, hogy a működés el tudjon indulni és eredményes legyen, vagyis hogy fenntartható legyen az ott folyó tevékenység. Havasi atya többször is elmondta, hogy a szalézi rend egy szegény rend, úgyhogy ebből kiindulva kellett kitalálni, hogy egy szerény indulással és lassú fejlődéssel hogyan lehet pénz és külső támogatás nélkül eljutni egy eredményes működésig.

Ezt követően 2000 környékén keresett meg azzal a feladattal, hogy a rend újból a fenntartása alá veszi Nyergesújfalun a régi iskolájukat és segítsen az átadás-átvételt. Ezzel egyidőben vették át Óbudán a Szent Péter és Pál Általános Iskolát is, és ezzel akkorára nőtt a rend iskolafenntartói tevékenysége, hogy szükség volt egy gazdasági szakemberre. Ekkor szavazott nekem

bizalmat a rend. Az első időszakban az iskolák belső ellenőrzésével is foglalkoztam és ennek köszönhetően kerültem Havasi atya ajánlására a katolikus iskolafenntartó (egykori Katolikus Pedagógiai és Szervezési Intézet - KAPI) látókörébe, és könyvvizsgálóként nagyon komoly feladatokat kaptam országos szinten.

Ha jól tudom, nem csak bejegyzett könyvvizsgáló vagy, aki tisztában van a pénzügyekkel, hanem pedagógusi, sőt, kulturális menedzseri végzettséged is van, és állandóan képezed magad?

Mivel nem könnyű csak egy oldalról szemlélve átlátni egyes szervezetek működését, ezzel tudtam a saját vállalkozásomat is erősíteni. 80 %-ban egyházi intézmények számviteli feladatait és bérszámfejtését látjuk el a mai napig, most már családi vállalkozás keretében, mert a lányaim vették át és folytatják az iroda működtetését.

Tehát nem vagy a szó szoros értelmében az a hagyományos munkavállaló a szaléziaknál?

Sosem tartottam magam klasszikus munkavállalónak, mindig is a tanácsadói feladatot éreztem a magaménak.

Hogy viszonyultak hozzád a szerzetesek, mint olyan világihoz, nőhöz, aki velük együtt dolgozik?

Én mindig úgy éreztem, hogy elfogadtak. A természetemből adódóan nagyon könnyen teremtek kapcsolatokat, nőként nagyon sokat tudok beszélni, szívesen megosztom a gondolataimat, és ezzel kapcsolatban általában pozitív visszajelzéseket kaptam.

Sok olyan „legenda” kering arról, hogyan tette lehetővé Havasi atya a rend működését Magyarországon a szétszórás után, amikor gyakorlatilag a semmiből kellett előteremteni a működéshez szükséges anyagiakat. Ennek tanúja voltál? Igaz, hogy végigkalapozta a fél Európát?

Igen, kérdeztem is tőle sokszor, hogy: „Megyünk Bécsbe kukázni?”, mert az atya bárhol bármit meghallott vagy megtudott, hogy az osztrákok leszerelnek egy konyhát vagy felszámolnak egy kollégiumot, sőt, olyan is volt, hogy egy vendéglőt felszámoltak, akkor ő már ott volt, mentünk és hoztuk a bútorokat, eszközöket, a csillártól a korpuszig mindent, amit itthon használni lehetett... Ezeknek a vámoztatását akkoriban igen nehéz volt intézni, de a Gondviselés gyakorlatilag mindent mindig megoldott. Havasi atya idejében a külföldi támogatás a jötevek-

nek köszönhetően nagyon jelentős volt, ebből a rendnek egy olyan alaptökéje lett, amiből lehetett fejlődni.

Hogyan tudtál egy szerzetesrend tevékenységébe beleilleszkedni? Hogyan tudtál ebbe beletanulni?

Nem volt könnyű, rengeteg utánajárással és munkával járt. Sajnos nagyon kevés hasonló szakember van az egyház körül. Főleg Havasi atya idejében lehetőségem volt rá, hogy megtapasztaljam, hogyan folyik a rendi gazdálkodás külföldön, és ez nagyon sokat jelentett. Tanulmányozhattam az osztrák mintát, az olasz mintát, ő pedig elmondta, hogy van ez a németeknél, de mindig hozzáfűzte, hogy ők azért ezt sokkal jobban csinálják...

Hány tartományfőnökkel dolgoztál együtt?

Szaléziak közül ötten, de más rendek elöljáróival is munkakapcsolatba kerültem az évek során.

Van valami nehézség abban, hogy megértsétek egymást? A világiak másképp gondolkodnak, mint a papok, a szerzetesek?

A világiak realisabban látják a pénzügyeket és nem csak a Gondviselésben bíznak, míg az egyházi személyek bizony sokszor csak abban... Havasi atyától ilyen téren is sokat lehetett tanulni, mert egy életre szóló iránymutatásokat adott a rendi gazdálkodással kapcsolatban, illetve egy olyan vezetői és gazdálkodási stílust tanultam el tőle, ami a gyors és határozott döntések melletti elkötelezettséget eredményezte. Nagyon gyorsan és határozottan döntött, és a döntései mellett ki is tartott. A gyakorlatiasság kiemelkedő erénye volt.

Jó a szaléziakkal dolgozni? Mennyire kell ráhangolódni, hiszen bizonyára van különbség az egyházi és a világi megítélés között?

Én szeretek velük dolgozni. Nagyon fontosnak tartom a megbeszélést. Nem vagyok lelkes híve annak, hogy mindent írjunk le – előbb beszéljük meg, és közösen találjuk meg a jó megoldást, az „arany középutat”, mert meg lehet találni.

Miben látod a legnagyobb problémát itthon? Nincs elég pénz?

Nem, nem a pénz, szerintem a személyes

kapcsolatok és a mecenatúra hiánya a legnagyobb gond. Többet kellene beszélgetni, vissza kellene térni a személyes kapcsolatok ápolásához, a jötevők felkutatásához.

Nagyon dinamikusan élsz, két felnőtt lányod van, négy unokád, sok időt töltesz úton, sok helyre elmész. Hogyan tudod mindezt megvalósítani? Mikor jut idő a saját családotra, pihenésre?

Igyekszem jól gazdálkodni az idővel. Azt szoktam mondani, hogy péntek déltől nálam már a fű sem nő, mert én akkor már nem foglalkozom a munkával. Még a számítógépet is kitiltottam a saját közvetlen lakókörnyezetemből, és nem dolgozom. Az az idő, ami a családomé, az a családomé. Aktívan kertészkedek, nagyon szeretek főzni és szívesen főzök másokra. Ha nem könyvvizsgáló lettem volna, akkor biztos, hogy vendéglátós lennék, mert ezt nagyon szeretem, ezért különös érdeklődéssel fordulok az iskolai konyhák működése felé és szívesen besegetek, ha külföldi vendégeket kell fogadni. Ittjártakor, 2003-ban egy ilyen alkalommal az akkori rendfőnök, Pascual

Chávez elismerésben is részesített ezért. Annak köszönhetem mindezt, hogy egy háromgenerációs nagycsaládban nőtem fel szülőkkel, nagyszülőkkel együtt. Igyekeztem tőlük minden tudást eltanulni, ami a gazdálkodással, kertészkedéssel, főzéssel kapcsolatos, ezért nagyon vonzónak a régi, nagypolgári élethez tartozó részletek: a szép teríték, a minőségi étel, a finom sütemények, a talpas poharak – minden, ami szép és értékes.

Hogy látod a jövőt?

Nehéz kérdés... Én már közeledek az öregségi nyugdíjkorhatárhoz és próbálok minden tudást átadni a fiatal kollégáknak. Szeretem megosztani a tudásomat és nagyon sok fiatal szakembert betanítottam már, jelenleg is négy-öt fiatal pályakezdő dolgozik a kezem alatt. Bárki bármit kérdez, szívesen válaszolok, bármilyen téren önzetlenül segítek. Könnyen megértetem magam a fiatalokkal, hamar kiszúrom azt, hogy ki az, aki szeret dolgozni, őket szívesen tanítom. Biztos vagyok benne, hogy kineveltem az utánpótlásomat, mert tisztában vagyok vele, hogy generációváltás szükséges.

Mit gondolsz, van jövője a szalézi rendnek a mai világban?

Ha a rendalapító útmutatásait betartják, akkor van jövőjük. A szaléziak a laikusokkal megerősítve nagyon jelentős iskolafenntartók. Rendi szinten igen jól szervezettek, én nem aggódom értük, szerintem biztosítva van a jövőjük.

Mit üzennél a fiataloknak?

Szeretném őket a templomban látni! (nevet) Onnan nagyon hiányolom őket. Ismerjék meg és tiszteljék a hagyományokat, a klasszikus értékrendet és nagyon figyeljenek az idősebb korosztályra. Lessenek el tőlük minél többet, amíg még nem késő!

Mit kívánnál a szaléziaknak? Mire lenne a legnagyobb szükség?

Sok hivatást! De ezt ők is ezerszer elmondják... Higgyenek magukban és a döntéseikben, bizzanak jobban a laikusokban, de jól válogassák meg azokat, akiket a bizalmukba fogadnak, akikkel együttműködnek. Legyenek nyitottabbak a köreikben nevelt fiatalok családjai iránt is és próbálják meg jobban bevonni, megszólítani őket.

Szalézi Intézmény Fenntartó

Szalézi Pedagógiai Konferencia 2023 a hála jegyében

A Szalézi Pedagógiai Konferencia 2023. november 6-án került megrendezésre, a magyar szaléziak letelepedésének 110. évfordulóján. Az esemény ezúttal is a szalézi pedagógusok, valamint a pedagógia iránt érdeklődők számára kínált lehetőséget a tapasztalatok és ismeretek cseréjére. A rendezvénynek a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpont és a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium adott otthont.

Az esemény regisztrációval indult, ahol a résztvevők kávéval, vízzel és pogácsával készülhettek a napra. Nagy öröm volt látni, hogy a különböző intézményekben dolgozó, de korábban egy képzésen résztvevő (SZAPA, CSÉN) kollégák megtalálták egymást a tömegben és egy kávé mellett elbeszélgetve várták a konferencia kezdetét.

A program a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium diákjainak fellépésével kezdődött, akik egy részletet adtak elő a Szőke István Attila – Szűts István szerzőpáros *Gyermekek fénye* című rockoperájából. A zeneművet, amely Bosco Szent János kétszázadik születésnapjára készült,

Vassné Szokircsák Diána tanárnő állította színpadra.

Ezt követően a szalézi tartományfőnök, Andrásfalvy János szalézi atya üdvözölte a résztvevőket. Őszinte hangú köszöntőjében kifejezte háláját a kollégák felé, és kiemelte Don Bosco pedagógiai hagyományának fontosságát és relevanciáját.

Az első előadást Csány Péter szalézi atya, óbudai rendházigazgató tartotta, aki *A 110 éves magyarországi letelepedés pedagógiai gyümölcsei* témakörben osztotta meg gondolatait. A formabontó szemlélődés során felidézte a szalézi lelkiség és pedagógia alapjait, anekdotákkal tarkítva megemlékezett a hazai

letelepedésről, a magyar szalézi mű épüléséről és az újrakezdés nehézségeiről, Havasi József atya alakjáról.

A második előadást dr. Puskás Balázs, a tartomány gyermekvédelmi felelőse prezentálta *A kutatás eredményei a szalézi köznevelési intézményekben* címmel. Az előadásban aktuális veszélyekre hívta fel a hallgatóság figyelmét, és kiemelt pozitívumokat, amelyekben előrébb járunk más intézményeknél, valamint bemutatta három szalézi iskolában végzett kutatás eredményeit a gyermekvédelem területén, amelyek segíthetik továbbfejleszteni a munkát a gyermekvédelem, oktatás és nevelés területén.

Ezt követően egy időszakos kiállítás képeinek ajánlója következett a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium fotó szakos hallgatóinak képeiből. A fotókat, melyeken a készítők a Don Bosco Barcika Tanoda fiataljainak élethelyzeteit örökítették meg, a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium *Gimi Galériájában* tekinthették meg az érdeklődők.

A szünetekben a Don Bosco Kiadó standjánál is sokan megfordultak. Erre az alkalomra új könyvvel érkeztek. P. Jean-Marie Petitclerc SDB: *A Megelőző Módszer a gyakorlatban* című könyvvel, melyben harminc évnyi, nehéz helyzetben lévő fiatalokkal való napi kapcsolatának gyümölcseit tárja elénk. A könyvet nemcsak megvásárolni tudták, hanem az érdeklődők a délután folyamán, műhelymunka keretén belül is megismerkedhettek vele.

Ebéd után, a konferencia záróakkordjaként műhelymunkák zajlottak, melyekre a jelentkezők előre regisztráltak. A sokszínű műhelyeket a szalézi intézményekben dolgozó kollégák készítették elő. A résztvevők különböző témakörökben (pl. gyermekvédelem, digitális világ, CSÉN, zene, társasjáték, gyermekrésztétel, esetmegbeszélés stb.) érdeklődésük mentén mélyebb ismereteket szerezhettek és gyakorlati tapasztalataikat megoszthatták egymással.

A 2023. évi Szalézi Pedagógiai Konferencia sikeres és inspiráló esemény volt, amely lehetőséget teremtett a szalézi közösségnek és pedagógusoknak a tanulásra, az információcserére és az együttműködésre. Az esemény reményeink szerint méltó módon fejezte ki a Szalézi Intézmény Fenntartó háláját kollégái felé.

A Don Bosco Kiadó ajánlata

P. Jean-Marie Petitclerc SDB

A Megelőző Módszer a gyakorlatban

Don Bosco nevelési módszerének 12 kulcsszava

A könyv szerzője francia szalézi pap, nevelési szakember. Vezetett gyermekvédelmi nevelőotthont, ahol fiatalok bűnelkövetőkkel foglalkozott, kialakította a szociális mediáció módszerét. A Valdocco Egyesület alapítója és igazgatója. Az egyesület nevelési központokat hozott létre Párizs és Lyon hátrányos helyzetű külvárosai-ban, amely prevenciót, képzéseket, szakmai beilleszkedést segítő műhelyeket és otthont biztosít fiataloknak.

Petitclerc atya ebben a könyvében a mögötte álló közel 45 év tapasztalatát foglalja össze a Megelőző Módszer gyakorlati alkalmazásának tekintetében. Tizenkét szóból indul ki, melyek – mint megannyi kulcs – megnyitják a szalézi nevelési módszer ajtajait. Világos, konkrét és ösztönző meglátásai, amelyeket folyamatosan a fiatalokért és

a harmonikus nevelési kapcsolatokért való aggodás vezérel, felbecsülhetetlen értékűek lesznek mindazok számára, akik a fiatalokat a felnőtt lét felé kísérik.

Ára: 2800 Ft.

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373, e-mailben: donboscokiado@gmail.com
és a kiadó webáruházán keresztül: www.donboscokiado.hu

Az első TARKA

Őszi animátortalálkozó

A 2023. október 20–22-ig tartó őszi animátortalálkozót, vagyis az első TARKÁT Albertfalván rendezték meg. Ez volt az ötödik alkalom, amikor lehetőségem volt részt venni rajta, és ismét hazavinni valami újat.

Az idei témánk „Majd a kelő időben”, amely során Boldog Sándor István nyomában járhattunk egész hétvégén. Első nap, miután mindenki megérkezett és köszöntötte rég nem látott barátait, egy fergeteges banssal indítottuk a hétvégét. Az este egy hagyományos szüreti fesztivállal folytatódott, amikor is bemutatták a szerzeteseket, megismerhettük hétfégi kiscsoportjainkat és elkezdődtek az izgalmas, véget nem érő szüreti játékok. Minden nap egy „jóéjszakát”-tal zártuk le a közös programokat, ezt pedig a fakultatív esti szórakozás követte. Mint minden animátortalálkozón, most is mehettünk teaházba, ahol finom meleg teával és társasjátékokkal vártak minket.

A második napot a szentmise után egy különleges felolvasó színházzal folytattuk, ahol Kiss József: *A boldog* című színművét olvasták fel és adták elő nekünk az Udvari Kamaraszínház tehetséges színészei. Az előadás révén Boldog Sándor István vértanú szalézi testvér rövid életének utolsó szakaszát ismerhettük meg. Számomra az egész hétvége során ez az előadás volt a legmeghatározóbb, hiszen azon kívül, hogy megragadta a résztvevők figyelmét, mélyen meg is érintett minket.

Ezek után a délután hátralévő részében hét igazán izgalmas műhelyen vehettünk részt. Én egy olyat választottam ezek közül, ahol a mai keresztényüldözésről hallhattunk nagyon érdekes és elgondolkodtató információkat, de ezen kívül lehetőségünk volt kipróbálni magunkat nyomdászként, vagy pedig ötleteket és tanácsokat hallgatni egy animátortól, név szerint Papp Évitől arról, hogyan is kerülhetünk közelebb a kisebbekhez.

Mint minden szalézi programon, eljött az este legszebb része: lelkiesten vettünk részt, amely nem csak kívülről, de belülről is gyönyörű volt, hiszen lelkiileg teljesen fel tudtunk tölteni. A napot ismét közös jóéjszakával zártunk, utána kezdő-

dött a „Chill-est”, ahol különböző oratóriumok bansait táncolhattuk. Ezután fakultatív szabadidő következett. Én személy szerint egy izgalmas röpi „meccsen” vettem részt, ezt minden alkalommal nagyon élvezem.

Utolsó napunkon kiderült, mit is jelent a TARKA, és hogy a következő találkozónk hivatalos neve BARKA lesz majd. Mindezeket megtudva egy városi játék keretében elmentünk megkeresni Sándor Istvánt, akit az albertfalvi animátorok segítségével könnyen megtaláltunk, nem messze a templomtól.

Az animátortalálkozót egy utolsó szentmisével és egy közös ebéddel zártuk le. Én nagyon jól éreztem magam ezen a hétvégén, óriási élmény volt minden perce, mint mindig, csak ajánlani tudom mindenkinek, hogy jöjjenek el a következő találkozóra is, vagyis a BARKÁRA!

„Ne szalasszunk el egy alkalmat sem,
amikor Isten lehetőséget ad a jóra”

Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Nagy öröm számomra, hogy most ezen a fórumon is köszönhetlek benneteket! Szeptembertől az előjáróim kérésére a nővérek részéről én lettem az ifjúságpasztorációs felelős.

Isten meghívott erre a küldetésre és szeretném valóban szívvel-lélekkel keresni az Ő akaratát a mindennapokban, hogy így a ti javatokat tudjam szolgálni.

Mielőtt beléptem a rendbe, egy lelkigyakorlaton arra kértek minket, hogy határozzunk meg egy életcél, amit a mindennapokban a lelkigyakorlatot követően próbálunk majd megélni. Ez az életcél számomra az volt, hogy: Isten szeretetében élni és ezzel a szeretettel szolgálni. A lelkigyakorlat után arra törekedtem, hogy ezt az életcél a mindennapjaimban valóban egyre jobban megéljem. Minden évben egyre mélyebben sikerült megélni. Ez az életcél vezet a mai napig is minden szolgálatomban. Most így a Szalézi Ifjúsági Mozgalomban, a köztetek való szolgálatban is szeretném Isten szeretetét továbbadni nektek.

Bátran szánj egy kis időt Te is arra, hogy meghatározz magadnak egy életcél és próbáld azt követni, megélni! Imáimban hordozlak benneteket, hogy Isten álmát valóban megtaláljátok az életetekben és azt kövessétek.

Nagy Ágnes FMA

Animátor mindennapok

Tizenkét éves voltam, amikor először találkoztam a szaléziakkal. Az első program, amin részt vettem, egy lelkigyakorlat volt Péliföld-szentkereszten. Ezt további ilyen alkalmak, zenetáborok, BoscoFeszték követték és én egyszerűen „itt ragadtam”. Nagyon vonzó volt számomra az animátorok példája, én is szerettem volna egy oratóriumban gyerekekkel foglalkozni, akárcsak ők. Sokáig elérhetetlennek tűnt számomra az animátorság a távolság miatt, míg végül Nyergesújfalura kerültem, ahol évekkel később az ígéretemet is tettem. Úgy érzem, hogy azt a rengeteg ajándékot, amit a szaléziaktól kaptam, nekem is tovább kell adnom másoknak.

Ezt tartom animátorságom egyik fő céljának.

Katolikus módon és szeretettel neveltek otthon, de kamaszként az ember gondolkodni kezd arról, hogy tulajdonképpen hogyan is lesz majd a saját hite. Én ebben az időszakban találkoztam a szaléziakkal. Itt óriási lökést kaptam, hogy érettebb fejjel is a Jóisten mellett tudjak dönteni. A nálam fiatalabbakon is látom, hogy ezt ők is hasonlóan élik meg.

Nagyon lelkesít a gondolat, hogy Don Bosco nagy művét továbbvihetjük. A szalézi örömet továbbadni a gyerekeknek – ez egy olyan csodálatos kihívás, amiért igazán megéri animátornak lenni!

Szmodis Borbála, baji szalézi animátor

Sokszínű ősz a Péter Pál Óvodában

Szeptemberben újra vidám gyermekszivaj töltötte be az óvodánkat. Huszonhét új gyermek kezdte meg nálunk az ovis éveket. Nagy öröm minden gyermek és dolgozó számára, hogy a felújított csúszdás mászóka és egy fészekhinta várta őket az udvaron. Számos program színesítette a gyermekek életét a csodaszép őszi időszakban.

A Csiga és a Pillangó nagycsoportosokkal ellátogattunk Péliföldszentkeresztre, ahol egésznapos programmal vártak minket a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontban. Hatalmas ajándék volt számunkra, hogy mesés időben szerezhettek a gyerekek új ismereteket a környezetükről és egymásról, szórakoztató feladatokon keresztül tanultak ovisaink hasznos ismereteket. Megtekintettük a kocsikiállítást, virágokat párosítottunk a domboldalon, madarakat etettünk, halakat pecáztunk, orrocskákat alapján állatokat kerestünk, vagy éppen a labirintusból kellett kiszabadulnunk anélkül, hogy a csengettyűk megszólaltak volna, de a lourdes-i barlangot is útba ejtettük. Közös állomásként a csoportok a templomban találkoztak, ahol Tick Hanna érdekességeket mesélt a szobrokról, illetve az ereklyéről. Templomlátogatásunkat orgonával kísért énekléssel zártuk. A látogatóközpontba visszatérve elfogyasztottuk az ebédünket, majd a gyerekek bevették a játszótérre.

A szalézi életbe való bepillantás és a teremtett világ szépségeinek megtapasztalása hatalmas élményt adott a gyerekeknek. Köszönjük a szervezőknek és a kísérőknek Pélin, hogy ekkora hangsúlyt fektettek játékosan ovisaink ügyességének, kommunikációs készségének és logikájának fejlesztésére.

A Süni és a Pillangó csoportosok különböző napokon elsétáltak a napsütésben a Kecse-hegyi játszótérre, közben az őszi időjárás jellemzőit figyelték meg. Az állatok világnapjára két terápiás kutyus, a border collie Lujza, és a labradudli Mokka látogatott el terapeuta gazdáikkal, akik közösen a gyerekekkel egész délelőtt játszottak, sok-sok feladatot oldottak meg, valamint a felelős állattartásra is felhívták a gyerekek figyelmét. Öröm volt látni, hogy azok a gyerekek, akik kicsit tartottak a kutyusoktól, egyre jobban és jobban közeledtek feléjük, végül már meg is merték simogatni őket.

A Csiga csoportos gyerekek közösen mustot készítettek finom szőlőből, a Posta világnapja alkalmával meg levelet küldtek a szüleiknek, így az ovisban „megírt” és felbélyegzett levelekkel elsétáltak a közelben található postaládáig. A nagyok csuhébabát, és agyag állatokat készítettek, a Csiga csoportosok pedig kukoricát morzsoltak.

A Péter Pál iskolából Berni néni látogatott el a Pillangó nagycsoportosokhoz, akik a matematikai tartalmú társasjátékba invitálták őt. Nagyon jól érezte magát mindenki a közös játék alatt. Örömmel töltötte el, hogy ilyen ügyes és okos nagycsoportosok készülnek iskolánkba.

Óvodánk is csatlakozott az „Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért” kezdeményezéshez. Óvodásaink és dolgozóink minden csoportban imádkoztak a békéért és a világ egységéért, de saját szándékaikat is megfogalmazhatták. A kezdeményezéshez való csatlakozás, valamint a közösség közös imája Mária dicsőségére még jobban megerősítette bennünk az összetartozás fontosságát. Szent Pio atya gondolata kíséri októberi mindennapjainkat: „Ha egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért, akkor a világ meg fog változni”.

A harmadik lépés

A hivatásukat kereső fiataloknak október 6–8. között immár harmadik alkalommal nyílt lehetőségük rá, hogy Pélifyöldszentkereszten töltsenek el egy hétvégét a Szalézi Család szerzeteseivel és családos tagjaival.

Úton lenni izgalmas dolog... és milyen jó, ha társak is szegődnek mellénk. Mennyivel könnyebb, erőt adó, ha nem egyedül járunk... különösen igaz ez, ha bizonytalanságok, kétségek vannak bennünk, ha félünk attól, ami előttünk van, ha nem tudjuk az irányt.

A Szalézi Család éppen ezért szeretne a fiatalok mellé lépni, hogy egy szakaszra társá váljon, mert ahogyan Ferenc Pápa is mondja: „A közösen megtett út kevésbé ijesztő.”

Harmadik alkalommal nyílt lehetőségük a hivatásukat kereső fiataloknak, hogy Pélifyöldszentkereszten töltsenek el egy hétvégét imádságban, vidámságban, szalézi lelkületben úgy, hogy papok, szerzetesek, házaspárok és egyedülállók – a Szalézi Család tagjai – kísérték őket.

A jövőhöz, a döntésekhez, még az álmokhoz is sokszor félelmek kapcsolódnak. Ez a néhány nap Isten bátorító szavait visszhangozta: „Ne félj, mert én veled vagyok!”

A közös játékoknak is köszönhetően gyorsan kialakult a szaléziakra oly jellemző családias, közvetlen hangulat. Szentségimádáson együtt térdelhettünk az Úr elé, a természetben mondott, elmélkedésekkel vezetett rózsafüzérrel kértük a Szűzanya közbenjárását. Impulzusok, kiscsoportos beszélgetés segítették a gondolkodást, az egyéni imát. Mária ünnepén a kreatív műhelyben rózsafüzérek készültek. A gyertyafényes imaút érezni engedte azt, hogy nem vagyunk egyedül... A minden nap közösen ünnepelt szentmise, a gyónási lehetőség, az egyénileg bejárható imaséta, a csendek, a „Ne félj!” gondolatok... próbáltak közelebb emelni az Éghez.

A szerzetesek és családosok folyamatosan lehetőséget adtak rá, hogy a fiatalok kérdéseikkel megkeressék őket, és tanácsot, eligazítást kérjenek..., a legfőbb útitárs azonban Jézus volt. Ezek a napok elsősorban a Vele való létről szóltak... és a Rátalálást, az Ő hangjának a meghallását szeretnék segíteni. A Jóisten téged is szeretetében való kiteljesedésre hív!

Rátaláltál már arra az útra, amit neked készített?

Szalézi Munkatársak Egyesülete
Bángi-Magyar Attila SC

„Egy család vagyunk, egymást mindig húzzuk...”

Munkatársi Fórum 2023

„Egy család vagyunk, egymást mindig húzzuk” – ez a találó, és ha akarjuk, sokértelmű mondat lett az idei Munkatársi Fórum mottója. Nem kerestük, lett. Az egyik „megosztási körben”, amikor a csoportjaink éppen párosával beszéltek arról, hogy az ide strenna alapján számukra „Mi a liszt?, Ki a kovász? és Mit akarnak kisütni?”, és közben arról is igyekeztek közösen gondolkodni, hogy ahhoz, hogy eggyel jobb legyen, mit is kell (még) tennünk? Mit kell tennünk közösen és mit kell tenni helyben, ott, ahol élünk és vagyunk?

No, mindezekről a közös dolgokról beszélgetve hangzott el az egyik csoporttól, ahol egyébként valóban egy család képviselte a csoportot, hogy sokszor bíztatják magukat ezzel egy-egy megfáradt pillanatban. És így közösen igyekeznek kikerülni a kátyúból. És legtöbbször sikerül is! Mert így el tudnak indulni, vagy éppen lendületben tudják magukat tartani.

Hát nem így működünk közösségileg is? Nem így működünk a tágabb, mondjuk bátran, Szalézi Családunkban is? Sőt, nem így működünk a világban is, ha éppen ráérzünk arra, hogy testvér mindaz, aki mellettünk van, és szüksége van segítségére...

És ha már a „mottóról” a legfontosabbakat elmondtuk, gyorsan tisztázzuk azt is, minek is volt/lett ez a kedves mondat a mottója az idei, a 2023. évi Munkatársi

Fórumnak. Ahol már csak két dolgot kell értelmeznünk: ki a „Szalézi Munkatárs” és mi a Fórum?

A szalézi munkatársról elsöre könnyebb azt mondanunk, hogy mi nem: nem a rend fenntartásában vagy tulajdonában levő intézmények, szervezetek alkalmazottai. De akár ők is lehetnek azok, ha tagjai lesznek ennek a közösségnek.

A szalézi munkatársak a Szalézi Család egyik, még Don Bosco által alapított ága – az egyébként azóta 32-ből. És ennek az ágnak hamarosan, 2025-ben ünnepeljük a 150 éves fennállását és működését.

Na, de akkor mondjuk meg, mi is ez az ág! Nem kell nagyon bonyolult dologra gondolni, ők a világban élő szaléziak, akik a szalézi szerzetesekkel együttműködve és velük egy lelkiességben törekednek az üdvösségre és igyekeznek másokat is ehhez hozzásegíteni. Másokat:

elsősorban „az ifjúságot, és mindazokat, akiknek szükségük van a segítségükre”.

És végül, mi is a Fórum? Van-e olyan, aki ezt ne tudná? Az ókori Római Birodalom városainak azok a terei, ahol a város élete zajlott. Itt találkoztak a polgárok, kereskedők, kézművesek és cseréltek információt, híreket és legtöbbször mindazokat az ügyeket itt tudták intézni, ami az élet kisebb-nagyobb dolgaihoz szükséges.

No, pontosan ezt a célt szolgálja a szalézi Munkatársi Fórum is, ahol a munkatársak (egyébként eredetiben *cooperatores*) hétköznapi életük, lelki elköteleződésük irányai szerinti ügyeit, kereteit, programjait, belső mozgatóit igyekeznek egymással, alapvetően tervezetten, de kötetlen módon megbeszélni, a szükséges közös kereteket, közösen kialakítani.

Az idei fórumon e témánk volt az idei

strenna („Mint a kovász az emberiség családjában”), ahogy erről már fentebb is volt szó, és hogy ebből mit és hogyan tudunk megélni – mert ugyan hamarosan újabb strennánk lesz („Az álom, mely álmodni készlet”), de ezek azért erősen összefüggnek. És ennek kapcsán zárásként már ebből is volt Andrásfalvy János atyától, mint a munkatársak szerzetesi országos küldöttjétől egy bevezető. A két strenna között ☺ pedig úgy, ahogy a római fórumokon is, beszélgettünk és terveztünk a csoportjainkat és tagjainkat összekötő kapcsolatokról és programokról, az egész Szalézi Családban közös feladatként megfogalmazott teremtésvédelemről és az ebben látható lehetséges feladatainkról. Az ünnepeinkről. És ahogy az egy rendes családi találkozón lenni szokott, igyekeztünk itt is más családtagokat

Temetőlátogatás is volt közös imával, visszaemlékezéssel

„kibeszélni”. Most éppen a nővéreket (FMA-kat), ezt annak apropóján, hogy idén új küldött lett felénk, munkatársak felé tőlük, Khangchian Margaret FMA nővér személyében, aki most Mogyoródon szolgál és Északkelet-Indiából érkezett Magyarországra. Ezt a családtagokról szóló megbeszélést az ő kifaggatásával tettük.

És persze, a legfontosabb a sok-sok találkozás és beszélgetés volt, ami a leginkább erősíti a közöttünk levő szálakat és kapcsolatokat.

Volt közös játék is, egy kvíz-torpedó, aminek egyik kérdése kapcsán elbizonytalanodtunk, hogy a „Hát füttyülni tudsz-e?” kérdés elhangzott-e egyáltalán, mert Don Bosco az *Oratóriumi emlékiratokban* ezt nem említi... Hoppá! De János atya megnyugtatóan minket, hogy azért igen, mert más hagyományok ezt elmondják, még maga Don Bosco is.

És ahogy az egy rendes családban lenni szokott, itt és most sem volt jelen mindenki, de ahogy a ma már kötelező csoportkép mutatja, azért nem voltunk kevesen (számokban azt tudjuk mondani, hogy 37-en regisztráltunk, de volt úgy, hogy negyven felett is voltunk).

Legközelebb november 25-én, Margit mama ünnepén lesz közös találkozásunk, egy egybefűző mise-sorozatban, amiben közösen imádkozunk az élő és elhunyt szalézi munkatársakért, jótévedőkért, barátainkért, az életünk után érdeklődőkért.

Szép dolog egy nagycsalád, mert mindig „húzzuk” egymást! Hol erre, hol arra!

A mogyoródi csoport életéből Lichnerné Hegedűs Piroska SC

Nagy hála tölti el szívünket, hogy lehetőségünk volt részt venni a nyári torinói zarándoklaton. Köszönjük a szervezőknek az alapos szervezést, gondoskodást és hogy ilyen szép élményben lehetett részünk! Itt életre kelt minden, amiről eddig „csak” hallottunk, tanultunk.

Szeptemberben újult erővel és nagy vídamságban kezdtük el a munkatársakkal az új tanévet. Jó volt újra találkozni, együtt lenni!

Egyházközségünk többéves hagyománya, hogy templomunk búcsúünnepén átadásra kerül a Szent Mihály Főangyal-Díj, amelyet a Mogyoródi Szent Mihály Templomért Alapítvány alapított. Ez egy színezüst érem, egyik oldalán templomunk található Szent Mihály képével, a másik oldalán a díjazott neve és születési évszáma. Tartozik hozzá egy ezüst Szent Mihály kítűző is. Azok a hívek részesülhetnek ebben a díjban, akik életük példájával, az egyházközségért végzett szeretetteljes, áldozatos munkájukkal kitűnnek. Az idei ünnepen október 24-én Kamarás Lajosné szalézi munkatársunk részesült ebben a megtisztelő díjban. Teri néni a Mogyoródon elsőként ígéretet tett munkatársak közé tartozik. Tizen-

öt évig vezette csoportunkat. 2011-ben Don Bosco-díjban részesült. Nagyon büszkék vagyunk rá! Mindig számíthatunk tanácsaira, segítségére, tevékeny részvételére. Az alapítvány kuratóriumának elnöke, gazdasági ügyintézője, az Egyháztanács tagja, szalézi és egyházi ünnepeink aktív résztvevője és támogatója. Az idei évben is méltó helyre került ez a díj! Nagy örömmel tölt el bennünket, hogy az előző évek díjazottjai között még két munkatársunk szerepelt, Jakab László kántor-karnagy (2022-ben) és Kovács Józsefné Marika néni (2017-ben). Október 16-án egy hosszabb szünet után három munkatársammal (Bodó Júlia, Mikleczné Juhász Borbála, Varga Györgyné) újra elindítottuk a Babamama Klubot. Szalézi nővéreink és Janó

atyá tevékeny részvételükkel és a Don Bosco Nővérek Háza Alapítvány fejlesztő eszközök beszerzésével támogatják a munkánkat. A Covid előtt húsz évig Babicz Lászlóné munkatársunk kísérte végig a klub működését, kiváló szakmai tudásával és szalézi lelkületével. Hálás szívvel köszönjük neki az áldozatos munkáját!

Október 28-án a mogyoródi templomban szentmisével ünnepeltük Nagy Ágnes nővér örökfogadalomtételét. Nagy szeretettel fogadtuk be mogyoródi szalézi családunkba és egyházközségünkbe. Kívánjuk, hogy szalézi nővéri hivatását sok áldás kísérje és teremjen sok gyümölcsöt fiataljaink és mindannyiunk életében!

Gondolatok a torinói munkatársi zárandoklat nyomán

Nyáron zárandokúton Torinóban jártam „Don Bosco nyomán”. Ez az út részben az addig hallott, olvasott és a róla készült filmek, beszélgetések alapján meglévő ismereteimet élményszerűvé tette, másrészt új ismereteket is szereztem. Ezek is igen fontos elemei voltak az utazásnak, de nem pótolhatták a szalézi lelkiséghez vezető út, a megelőző pedagógia kialakulásának, a jelenre gyakorolt hatásának megtapasztalását. Tisztelettel örömmel simogattam meg azokat a tárgyakat, falakat, amelyeket Don Bosco is érinthetett. Ha becsukom a szemem, képzeletben Colle Don Bosco, az Assisi Szent Ferenc-templom, a sekrestye, a szószék stb. mind, mind időben is odavarázsolnak szülőhelyéhez, iskolájához és életének különböző helyszíneire. A mában – ott Torinóban – megtapasztalhattuk a szívélyes fogadtatást, a gondos figyelmet, az együtt vagyunk élményét, amit Don Bosco is fontosnak tartott. A szalézi lelkiség ugyanúgy jelen volt az összetartozás örömeit adó ünnepi szentmisében (augusztus 16-án Don Bosco születésének 208. évfordulóján), mint ahogy a felkészültséggel és finom humorral átszótt idegenvezetésben. A programjainkban résztvevő idősebb és fiatalabb atyák, testvérek sugárzó derűje, vidámsága és játékosága is csak azt üzenete, de jó, hogy itt vagytok és bennem is csak azt erősíthette, de jó, hogy végre itt vagyok. Képzeletemben többször is felvetődik az az olvasott kép, amikor Don Bosco számára megjelenik egy asszony – Segítő Szűz Mária – és azt mondja „Legyél erős és állhatatos”. Ez jellemezte egész gyermeki mivoltát és felnőtt életútját. Elgondolkodtatott, hogy Don Boscohoz hasonlóan vajon a mai kor gyermekei – korunk adottságait is figyelembe véve – rendelkeznek-e olyan akaraterevel, kitartással, hogy megteremtsék tanulmányaik feltételeit, megvalósítsák álmaikat. Rendelkeznek-e olyan elszántsággal, hogy 16 éves korukban munkát vállalnak úgy, hogy napközben iskolába járnak és teljesítményeik alapján egy év alatt három évfolyam követelményeit is teljesítik, délutánonként pedig korrepe-

tálnak, majd egy kocsmában, fizetség és szállás reményében késő estig a söntespult mögé állnak, valamint a kocsmajátékszemélyében is dolgoznak. Mindezek után az éjszakába menően egy hideg kőlépcső alatti zugban kevés szalmával leterített földön gyertyafény mellett másnapra tanulni, legvégül pedig pihenni, aludni, másnapra megújulni. Napjainkban nehéz ezeket a gyermekeket, fiatalokat megtalálni, mert hazánkban tömegesen nem így akadáhatunk rájuk. Sőt, szűkebb és tágabb környezetünkben egyre több a jómódú szülők érzelmileg sivár környezetben élő gyermeke. Az ezernyolcszázad évek közepén Don Bosco a szegény, sokszor családi háttér nélkül élő, a megszokott környezetükből kiszakadó, csavargó gyerekeket könnyen megtalálta az utcákon. Ma hol érhetjük utol őket? Tudjuk, ma is vannak szegény nélkülűzők. Vannak, akik saját környezetükben visszahúzódva élnek, barátoknak, és vannak olyanok is, akik bandákba verődve céltalanul róják az utcákat, tereket, esetenként meggondolatlanul követnek el kisebb, nagyobb vétéseket. Honnan, kitől tudhatunk róluk? A velünk kapcsolatban lévő pedagógusok jelzései alapján, de szalézi munkánk eredményességét tekintve a céltalanul lödörgő és elfoglaltságot keresők között elterjedt információk révén is, hogy már érdemes egy a közelben lévő oratóriumba elmenni. Ez van, ahol jól működik, van, ahol kevésbé. Velük kapcsolatba lépve lehetünk igazán meggyőzőek arról, hogy van kiút és nem a bandázás a megoldás, hanem a rendszeres iskolába járás, a tanulás és ha szükséges, a hiányok pótlását lehetővé tevő segítségkérés, segítségelfogadás. A mi részünkről feltétlen szükséges egy olyan hozzáállás, hogy meg akarjam ismerni a jó személyiségjegyeiket, képességeiket, ezáltal is segítve őket egy tartalmasabb cél elérésében, a közösség és a hit felé vezető út megtalálásában. Ezek a gondolatok és a hogyanok biztos, hogy sokunkat foglalkoztatnak. Vannak esetek, amikor közösen kisebb, nagyobb sikereket is elkönnyelhetünk egy-egy gyermekkel, fiatalal. Azonban mindig jelen vannak a

segítőmunkát nehezítő vagy gátló hatások. Például azok a médiában is teret kapó műsorok, amelyek a gyors meggazdagodást kínálják vagy a szülei vagyona révén a többnyire „a pénz nem számít” értéktelen, sőt személyiségromboló szabadidő és életmódbeli léha „szabadság” illúzióját keltik. A még könnyen változó, könnyen megtéveszthető, a külsőségekkel lenyűgözhető és befolyásolható gyermekek/fiatalok így tűnhetnek el a látókörünkől és válhatnak egy ártó álom áldozataivá. Don Bosco álmaiban az építő jövőt látta és erre alapozva, valamint a saját életéből merített tapasztalataiból mély hittel és meggyőződéssel bízva, hogy az általa nevelt fiúkat egy megfelelő életútra állíthatja, végezte lelkipolitikai és pedagógiai tevékenységét. Zárandokutunkon ennek léghőjét is érezhetjük a gyermekkor: Colle Don Bosco, Chieri, a torinói papi működés vándor oratóriumainak helyszíneivel és Valdoccóval való ismerkedésünk során.

Zárandokutunk számomra a lelki feltöltődés és a sok tanulás mellett – amit könyvekből, beszámolókból nem tudhatam meg – még egy fontos felismeréssel bírt. Látna a valdoccói Pinardi-házat és az újabb építésű részeket, Don Bosco és utódai keveset bontottak, főleg folyamatosan bővítettek. A meglévő tiszteletét és a kor kihívásait is figyelembe véve, okos tervezéssel valósították/valósítják meg szerteágazó tevékenységeik teljesítéséhez szükséges felújításaikat, bővítéseiket, építkezéseiket. Arra figyelmeztetve minket, hogy a szalézi örökséget, keresztény kultúrát megtartva és azt a ránbízottakkal is megismertetve – lehetőség szerint ott, Valdoccóban, saját korosztályukkal közös tevékenységekben is résztvéve – segítsük elő hitük és a szalézi lelkiség megismerését, fejlődését.

„A mostani fiatalság az emberi társadalom legérzékenyebb és legértékesebb rétege. Belőlük fakad a jelenbe és a jövőbe vetett reményünk.” (Don Bosco)

Felhasznált irodalom:

Martelli, Loots és mtsai (2021): Szalézi Ifjúságpasztoráció. Referenciakeret. Szalézi Ifjúságpasztorációs Dikasztérium

Hivatáspasztoráció

P. Emmanuel Ilodigwe SDB

Őszi ministránstalálkozó

Milyen ministránsokra van szüksége a mai Egyháznak?

Az őszi szünet elején, október 30-án rendezték meg Óbudán az őszi szalézi ministránstalálkozót. A Kovács Sándor és Ilodigwe Emmanuel atyák által vezetett alkalmon az ország több pontjáról érkeztek ministráns fiúk, hogy a nyári tábor után ismét találkozzanak. Az eseményen jelen volt Andrásfalvy János tartományfőnök atya is.

Minden találkozásnak van célja. Ezúttal az egyik célunk az volt, hogy az oltár körül szolgáló fiatalok legyenek együtt és örüljenek egymásnak. Az október 30-án megrendezett ministránstalálkozó egyik célja a közös öröm volt, de a legfontosabb a közös imádság és a hit megerősítése volt, találkozás egymással és Krisztussal.

A programnak az óbudai Don Bosco Közösségi Ház szolgált helyszínül. Sokat nevtünk, játszottunk, énekeltünk, a hittel és ministrálással kapcsolatos témákról beszélgettünk és a végén szentmisével zártuk a napot. A találkozon volt lehetőség a gyónásra és nagyon jó volt látni, hogy a fiúk komolyan vették a lehetőséget és elmentek gyónni. Több mint negyven fiú vett részt a programon, sok szalézi és nem szalézi plébániáról. Annak ellenére, hogy több helyről érkezünk, nem volt egy gyerek sem, aki egyedül érezte volna magát, hanem mint egy család, közösen játszottunk és *boldogságot okoztunk* egymásnak. A gyerekek hamar összebarátkoztak, igaz, néhányan már találkoztak a nyáron évente megszervezett, nagy hagyományokkal rendelkező szalézi ministránstáborban Péliföldszentkereszten, de az újak is jól beilleszkedtek. Négy csoportba osztottuk be a gyerekeket, és így vettek részt minden feladatban.

Ezen a találkozon azzal a kérdéssel foglalkoztunk, hogy milyen ministránsra van szüksége a mai Egyháznak. A gyerekek válaszaiból kiderült, hogy olyan ministránsra van szükség, aki be-

csületes, elkötelezett és gyakorolja a hitét. Az egyik megosztásban azt is kiemeltük, hogy a mai Egyházban olyan ministránsra van szükség, aki tud időt szánni az imádságra, aki igyekszik jó példaként élni minden helyen, ahol van, és aki fontosnak tartja a szentmisét, mint a legnagyobb imádságot.

Te mit gondolsz, milyen ministránsra van szüksége a mai Egyháznak?

Hálásak vagyunk a felnőtt ministránsoknak, akikkel szerveztük ezt a találkozót. Nélkülük nem sikerült volna ilyen jól, mert együtt minden jobb és eredményesebb!

A Bosco Szent János Alapítvány tevékenysége

Kérjük, adományával támogassa az Alapítvány munkáját!

Bankszámlaszám: 11784009-21401080

A Bosco Szent János Ifjúsági Nevelési és Oktatási Alapítvány célja ifjúsági csoportok, elsősorban katolikus elhivatottságú csoportok támogatása. Kiemelten a Don Bosco Szalézi Társasága körében működő szervezeti egységek – oratóriumok, köznevelési intézmények – rendezvényeihez, lelki programjaihoz nyújt támogatást (pl. zarándoklat, tábor, közösségépítés).

1991-es alapítás óta a Szalézi Ifjúsági Mozgalom támogatásán keresztül segíti a közösségépítést a szalézi oratóriumokban. Az oratóriumok hátrányos helyzetű fiatalok részére biztosítanak szabadidős programot Don Bosco Megelőző Módszerét alkalmazó szaléziak vezetése, irányítása alatt.

Az elmúlt években számos közösségépítő projektet, programot támogatott az Alapítvány.

Sorozatunkban ezekről számolunk be.

Csillagtábor – Albertfalva

Az Alapítvány rendszeresen nyújt támogatást az albertfalvi szalézi közösségnek a nyári tábor megszervezéséhez. Idén 16. alkalommal szervezték meg a szalézi animátorok a Csillagtábort, melyet régebben a szalézi munkatársak fogtak össze. 90 lelkes gyermek részvételével, és 30 lelkes animátor vezényletével zajlott le az egyhetes napközis tábor augusztus végén, melynek témája a hidak voltak. A rengeteg közös program, játék, beszélgetés, imádság és éneklés során

igyekeztek hidat építeni Isten, egymás és önmaguk felé is.

A támogatás összege: 300 000 forint.

Nyári tábor – Don Bosco Barcika Tanoda

Az ottalvós táborunk megvalósításához kaptunk támogatást az Alapítványtól. A tábor helyszíne Péli-földszentkereszt volt, ahol négy napot töltöttünk gazdag programokkal: fejlesztő foglalkozásokkal, túrázással, strandolással, sportvetélkedőkkel, tábortűzzel. Az alapítványi támogatásból a szállásköltséget és a belépőket fedezték.

A támogatás összege: 341 000 forint.

Folytatjuk...

Segítő Szűz Mária Leányai

Domán Vivien

Örökfogadalmat ünnepeltek Egerben a Don Bosco Nővérek

Nagy Ágnes nővér, a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménye közösségének tagja október 1-jén, a rózsafüzér hónapjának első napján örökfogadalmat tett az egeri Ciszterci Szent Bernát-templomban, végérvényesen átadva életét a jó Istennek, elkötelezve magát a fiatalok szolgálatára. Az ünnepi szertartás főcelebránsa dr. Ternyák Csaba egeri érsek volt. A szentmisén részt vett Antonella Franchini FMA nővér, a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménye tartományfőnöknője, Palmira De Fortunati FMA nővér, korábbi tartományfőnöknő, Carolina Costabile FMA nővér, a rend magyarországi elöljárója, Andrásfalvy János szalézi tartományfőnök, valamint az Egeri Főegyház-megye számos papja és szerzetese, Nagy

Ágnes nővér családja és szalézi animátorok, fiatalok.

A tartományfőnöknő elmondta: Ágnes nővérnek megadatott az a nagy ajándék, hogy gyakorló keresztény családba szülessen. Gyermekkorától kezdve édesanyja és nagymamája kísérte őt az Úrral való egyszerű és szép kapcsolat kiépítésében. Budapesten folytatott tanulmányainak idején találkozott a szaléziakkal, akiknek nevelői karizmája lenyűgözte őt. A szalézi környezetbe járva fedezte fel szívében az Úr hívását, szalézi lelkipolitikus révén megismerkedett a Segítő Szűz Mária Leányaival, majd 2013-ban megkezdte a jelölt időt Budapesten. 2014-ben Torinóban töltötte a posztulátus idejét. A novíciátust 2015-től 2017-ig Rómában végez-

te. A formációs évei alatt egyre világosabbá és erősebbé vált a szalézi szerzetesi életre való elhívása, így szabadon úgy döntött, hogy Istennel akarja elkötelezni magát, ezáltal a fiataloknak szenteli életét. Első fogadalmát 2017. augusztus 6-

án Rómában tette. A juniorátus idejét 2017. augusztus 24-től 2023. augusztus 24-ig Egerben töltötte, és most már egész életét kívánja örökre Istennek adni, naponta elkötelezve magát mindazon fiatalok üdvösségéért, akiket az Úr rábíz.

A szentmise után a Segítő Szűz Mária Egyetemi Leánykollégium ebédlőjében és az Oratórium kertjében folytatódott az ünneplés közös agapéval.

(részlet az Egri Főegyházmegye honlapján megjelent hosszabb cikkből)

Segítő Szűz Mária Leányai Kerényi Balázs

Tordasi animátor hétvége

Az őszi szünet elején az elmúlt évekhez hasonlóan ismét sor került a tordasi animátorok képzésére. A helyszín Pesthidegkút volt, ahol a nővérek láttak minket vendégül. A korábbi alkalmakhoz képest most kevesebb animátor tudott részt venni, de a hétvége így is eredményes volt és nagyon jól éreztük magunkat, a hangulat igazán családias volt.

Pénteken a programunk 18 órakor kezdődött egy kis közös beszélgetéssel, majd miután mindenki megérkezett, felmentünk a rendház kápolnájába szentségimádásra, amely segített mindannyiunknak lelkileg is megérkezni a hétvégére. Szombaton az a megtiszteltetés ért minket, hogy a „Szalim RoadShow” csapata először a mi kis animátor közösségünket látogatta meg. A képzést az animátorságot jól ismerő, sok tapasztalattal rendelkező fiatalok tartották, melynek során lehetőségünk volt gondolkodni az istenkapcsolatunkról és arról, hogy milyen ajándékok tudunk lenni Isten és a gyerekek számára az oratóriumban. Ami nekem különösen tetszett a képzésben az az, hogy az egész interaktív volt, és a műhelymunka során egyéni alkotás és közös megosztás által tudtunk gondolkodni az említett témákról. Összességében egy remek program volt és remélem, hogy még máskor is jönnek hozzánk. Ezt követően egy számomra teljesen új helyre mentünk: megnéztük Pesthidegkútnak a felnőtt játszótérét. Ez is szuper program volt, ahol az egész csapat kicsit ki tudta engedni a gőzt, és a játszótér kikapcsolódásra is tökéletes helyszín volt. Majd visszatérve a nővérekhez megnéztük „A levél” című dokumentumfilmet, melyet Ferenc pápa *Laudato Si'* enciklikájáról készítettek. A film a mai környezeti krízisről és annak lehetséges megoldásáról szól, melyet a Föld négy különböző részéről, különböző háttérű, korú, foglalkoztatottságú ember szemén keresztül mutat be, akik elrepültek a pápához és személyesen beszélgettek vele. Mindannyiunk szerint ez egy nagyon jó film, amely tökéletesen érzékelteti, hogy mekkora problémával állunk szemben és hogy valami megoldást kellene találni.

A hétvége utolsó napján sor került a szokásos megbeszélésünkre, ahol kiosztottuk mindenkinek a saját feladatait, tennivalóit. Majd a helyi animátorok közül eljött hozzánk Duma Domonkos, aki tartott nekünk egy nagyon hasznos elsősegély „tanfolyamot”, ahol az oratóriumban esetlegesen előforduló balesetekről és azoknak helyes ellátásáról beszélgettünk, majd egymáson gyakorolhattunk is. A hétvégét egy misével zártuk, ahol találkoztuk régi „barátunkkal”, Annuska nővérral, aki ismét ellátott minket jó tanácsokkal.

Szerintem annak ellenére, hogy nem tudott mindenki jelen lenni, egy nagyon jó hétvégén vagyunk túl, ahol hasznos dolgokról gondolkodtunk, tanultunk és együtt is nagyon élvezetes időt tudtunk eltölteni.

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Előadásorozat Sándor István boldoggá avatásának tizedik évfordulója alkalmából

Kazincbarcikán október 5-én indult a Don Bosco Sportközpontban az a négyrészes előadásorozat, amellyel Sándor István szalézi vértanú boldoggá avatásának tizedik évfordulójáról emlékeztek meg. Az első előadásra, melynek címe „Boldog Sándor István szalézi tanúságtétele” október 5-én került sor. Az előadó P. Ábrahám Béla SDB rendházigazgató. Az előadás keretében bemutatták a „Rettegés az örökségünk” című filmet, majd beszélgetés következett a témáról. A második előadáson, amelyre október 12-én került sor, Márton Áron erdélyi püspök életéről és munkásságáról beszélt Virt László író, szociológus. A harmadik előadás témája Mindszenty József bíboros élete és példája november 9-én hangzott el. Az előadó Kovács Gergely okleveles posztulátor, a Mindszenty Alapítvány képviselője volt. Az utolsó, negyedik előadásra november 16-án került sor „Temetetlen holtak emberi méltóságát megadni” címmel, amelyben dr. Susa Éva igazságügyi antropológus beszélt Nagy Imre és társai, valamint Sándor István és társai földi maradványainak megtalálásáról és beazonosításáról. Valamennyi előadás díjtalanul volt meghallgatható a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpontban.

KAZINCBARCIKA

Egy szalézi „WIFI” a javából – „Veletek vagyok mindennap...” ismerősen hangzik az idézet. Ez volt a mottója az október 27-én megtartott Wifinek, ahol közel 200-an gyűltünk össze. A hónap kiemelt eseménye ugyan, de számos lehetőség kínálkozott, hogy közösségben vidáman töltsük el az időt. November 3-án őszi oratóriumi játéknappal, 4-én szombaton kirándulás volt Aggtelekre. Kalandcsoportunk pedig péntekről szombatra vidám hangulatú közösségépítésen vehetett részt egy ottalvós program keretében. Tartalmas időszakon vagyunk túl és természetesen a szalézi jókedv most sem hiányozhatott.

Rendszerint minden héten kétszer vagy háromszor is találkozhat a fiatalság az oratóriumban. Péntekenként délután 16 órától várjuk a hozzánk érkező kisebb-

ket és nagyobbakat egyaránt. Szombaton ének-zenekari próba van a vasárnapi szentmisére, illetve körülbelül 2-3 heti rendszerességgel animátorképzés, ahova szép számmal jönnek a vállalkozó szellemű fiatalok, akik közelebbről szeretnék

megismerni a szalézi lelkiséget és kivenni a részüket mint elkötelezett, aktív segítők a szalézi munkából. Vasárnaponként szentmisére is várjuk a fiatalokat, akár énekelni, ministrálni, majd később közös délutánunkra, ahol dráma, ima, kikapcsolódás, tervezés, rendrakás, pizzázás, kézműves, csoportjátékok, éneklés, mozizás kerül terítékre. Mindenekelőtt a szalézi karizmának megfelelően a családi légkör, az istenkeresés és a közösség áll a középpontban, mindez vidám hangulatban.

Egy ilyen alkalmunkon kezdtük el a szalézi WIFI, azaz Widám Időtöltés Flakokkal program tervezését, ahol sok segítő vette ki részét a tervezésből, szervezésből és a lebonyolításból egyaránt.

A várva várt nap hamar elérkezett. Október 27-én, pénteken délután két óra körül megérkeztek az első segítők a rendházba és hozzáláttak a még hátralevő tennivaló befejezéséhez, előkészítéséhez. Közösen vonultunk át a csarnokba különböző csomagokkal a kezünkben, ami külön látványosság lehetett. Közel 25 fiatal kezdte el a lelkes munkát 15.30 körül. A regisztráció mellett a „welcome drink”-től a tombolás játékon keresztül, „just dance”, állomásos versenyek is voltak. A fő attrakció mégis a küzdőtér, ahol a különböző ügyességi játékokat szabadon ki lehetett próbálni: volt rekesztoronymászás, pedálos gokart, szörf, az úgynevezett seprű, ami bizony fejbe kólintott, ha nem voltál elég ügyes. Aki nem talált magának elegendő elfoglaltságot, azokat sem hagytuk unatkozni, hiszen volt még többféle kézműves, arcfestés és egy különleges lehetőség, ahol saját magad süthetted meg a palacsintádat, amit azonnal el is fogyaszthattál. Hat óra körül a küzdőterre gyülekeztünk, ahol mindenki várta a sorsolást és eredményhirdetést. Közös tánc, bans után sok-sok nyeremény kisorsolására került sor. Aki hűségesen kitartott, azokkal a rendezvényterembe vonultunk, ahol terített asztal várt minket. Mielőtt ettünk volna, a jóéjszakát, esti ima és közös éneklés következett. Programunk pizzaesttel zárult mindenki legnagyobb örömeire. Ezúton is szeretnénk megköszönni a csarnoknak, munkatársaknak, karitásznak, rendtársaknak, fiataloknak, hogy ezt az oratóriumi rendezvényt lehetővé tették együttműködésükkel, támogatással és imáikkal

T. Fülöp Tibor SDB

Óbudai nyári oratórium – Óbudán az egyetemi vizsgaidőszak kitolása miatt a szokásosnál később, július első hetében zajlott le a nyár eleji tábor közel 200 általános iskolás gyerekkel és 70 segítővel, animátorral és szalézival. A tábor főként az óbudai oratórium épületében és udvarában zajlott.

A táborban a gyerekek megismerkedtek Pikk Pityu bával, a pékkel, Micivel, a pék inasával és a falu lakosaival. A pék az inassal, vagy épp a falu lakóival ápolt kapcsolata alapján dolgoztuk fel a tábor üzenetét, hogy miként tudja minden egyes ember táplálni/élővé tenni a környezetét, hogy tud kovásza lenni közösségének, mint a pék a falujának.

A tábor Alsóalmásdi nevű faluban játszódott, ahol a gyerekek játékosan megszerzhették a faluba való letelepedési engedélyüket, sportbajnokságban küzdhettek meg egymással, vagy épp vizes játékon vehettek részt. Két napon kimozdultunk az oratórium területéről: kedden elmentünk a Margit-szigetre, ahol az út során voltak kisebb feladatok, csütörtökön pedig – az eső miatt egy kis csúszással ugyan, de – szerencsére el tudtunk menni a strandra is. A gyerekek a korosztályuk alapján beosztott csoportokban vettek részt, melyeknek minden nap volt közös találkozás. Ezekon az alkalmakon lehetett egy kicsit jobban feldolgozni a napi témákat, megismerni egymást és játszani. Emellett voltak szabadidős sávok, és volt olyan is, amikor különböző műhelyek közül választhattak és ott tevékenykedhettek. Az egész héten fontos volt az imádság; Isten, Don Bosco vagy valamely szent jobb megismertetése a gyerekekkel. Ennek jegyében volt egy lelki

Óbudai nyári oratórium

félnap is, ahol műhelyeken keresztül töltekeztek lelkileg a gyerekek. Az egész hét lezárásaként pénteken mise is volt, ahol egy-egy kisanimátort és animátort is avattunk. Az időjárás is kegyes volt hozzánk, így minden adott volt ahhoz, hogy egy sikeres tábort zárjunk. A gyerekek és segítők is élvezték a hetet és az augusztusi tábor is hasonlóan sikeres és jó hangulatú volt.

Bitszászky Cecília

VII. Lecsófeszt és Családi Nap – Több, mint 340 fő részvételével nagyszerű ünnep volt szeptember 30. Óbudán, a VII. Szalézi Lecsófeszt és Családi Nap. A mottó: „A lecsó csak egy ürügy (de jó ürügy) arra, hogy egy örömteli napot töltsünk együtt!”

Tizenhat „csapat” készített izletesebbnél izletesebb lecsókat, melyeket aztán minden résztvevő és egy szakmai zsűri is értékelt. Közben a Swinging Kvartett háttérzenéje mellett kötetlenül lehetett ismerkedni, rég nem látott ismerősökkel,

barátokkal beszélgetni, miközben a gyerekek korosztályuknak megfelelő játékokban vehettek részt. A napot színesítette még tombola, bans, délután a gyerekeknek bazárjáték, a felnőtteknek fórum. Bár fontos a lecsófőzés, de, ahogyan a mottónk mondja, a lecsó csak egy ürügy (de jó ürügy) arra, hogy egy örömteli napot töltsünk együtt!

a szervezők

Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda Tanévkezdő közösségi nap a Péter-Pál iskola pedagógusainak – Augusztus 30-án hagyományosan Péli-földszentkeresztben tartottuk tanévkezdő csapatépítő összejövetelünket. Érkezésünkön szertartásos fogadtatásban volt részünk: palacsintás állófogadásba csöppentünk.

A különleges és finom reggeli után megkezdődött a ráhangolódás a közösségünk (sz)épülésére. Játékos formában felidéz-tük és megosztottuk egymással a nyári élményeinket, ami sok-sok derűs pillanatot adott.

Figyelmünket és szívünket a szalézi rend alapítójára irányítva megnéztük a *Don Bosco nyomában a föld körül* című kisfilmet, melyet Csány Márton készített Rómában a Szent Szív Bazilikában. Az izgalmas és felemelő látványok mellett újabb ismereteket kaptunk Bosco Szent Jánosról és a lelkünkkel is tanulhattunk tőle. Hallhattuk azt a miseélményt, amikor a kilencéves kori álom értelmet kapott az életben.

Az ő hite, istenkövetése, szalézi pedagógiaja jött el közénk a nap keretein belül, célt állítva egészéves közös utunknak.

Tanévkezdő közösségi nap a Péter-Pál iskola pedagógusainak

A nap házigazdái Németh Ádám és Palenik Gergely voltak, ők segítették gazdagodásunkat egyénileg és kiscsoportokban is, fókuszba helyezve a szentek életét, erényeit, példáit.

Elcsendesedő pillanatok és nagy nevetések teremtettek egyensúlyt a haladásban, hogy kidolgozzuk azon értékek rendszerét, melyek mentén a diákjainkat vezetni fogjuk, valamint családjaikkal a bizalomra épülő kapcsolatokat erősítjük majd.

A záró szentmisében a tanévet hoztuk az Úr elé, és kértük rá áldását.

A közös ebéd után sokan éltünk a lehetőséggel, hogy végigjárjuk az öröm útját, majd lélekben megerősödve visszautazunk Budapestre. Hálaság vagyunk a Jóistennek szívünk érleléséért!

Számalkos DÖK-nap Óbudán

Terménymegáldás a Péter-Pál iskolában – Egy esztendeje annak, hogy valamelyes lett iskoláknak. Nagy öröm ez diákjainknak és dolgozóinknak egyaránt. A teremtett világ ajándéka, a gondoskodás jutalma és a Jóisten áldása mind-mind hálát érdemel. Ennek méltó kifejezésként kerítettünk sort iskolai szinten a kert terményeinek megáldására október 18-án, mely alkalomra Andrásfalvy János tartományfőnök atya látogatott el hozzánk. A rövid szertartást a 3. évfolyamos diákok vidám, szüreti hangulatot idéző műsora előzte meg: előadták a répamesét és népdalokat énekeltek. Majd elérkezett az esemény csúcspontja: az áldás kérése, könyörgések, közös imádság elmondása és a szentelés. Az alkalmat ünnepélyessé tette a termésasztal, mely gazdagon és szépen

díszítve minden osztály számára tartogatott ajándékot: egy-egy csokor búzakalászt. Október lévén a Szűzanyát is köszöntöttük a záróénekekben.

Madák Melinda

ÚJBUDA

META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium

Csapatépítő napunk Óbudán – Szeptember 26-án újra megrendeztük hagyományos csapatépítő napunkat az Óbudai Szalézi Oratórium udvarán. E programunk célja, hogy a 13. évfolyam diákjai minél könnyebben és gyorsabban megismerjék egymást, kialakuljanak az emberi kapcsolatok.

Az együttműködést fejlesztő játékok során megtapasztalják a közösség erejét, fontos, hogy együtt nevéssenek, alkossa-

nak, mozogjanak. Az élmények, a közösen eltöltött minőségi idő összekovácsolja a fiatalokat, oldódnak a feszültségek, közvetlenebb viszony alakul ki a diákok és tanárok részéről is.

Tanulóink megismerték a rend budapesti központját, és egy kicsit a szaléziakat is. Áron testvér és Tóth Antal animátor játékos, kreatív feladatainak köszönhetően megismerték a templom minden zugát, rácsodálkoztak sok apró, különleges részletre.

Mitől kuriózum ez a nap? Ilyenkor az osztályfőnökök és a tanárok is a csapat részei: játszanak, táncolnak, énekelnek, bekapcsolódnak a feladatokba, ők is szerves részei egy-egy társaságnak. Az együttlét, a vidámság a cél. Megfeledeztünk a tanulásról, a vizsgákról és még az iskoláról is egy napra, hiszen az életünk, az emberi kapcsolataink nem csak a tudásról, a tanulásról szólnak. Mindannyian vágyunk az emberi kapcsolatokra, építjük a bizalmas, elfogadó légkört, a nyitottságot egymás iránt.

Mindenkinek fontos, hogy így induljon a tanév. Az osztályok különböző állomásokon teljesítettek feladatokat: együtt megmentették a világot a gonosz robottal szemben, kellemesen elfáradtak a végzős fitness hallgatók lelkes irányításával, táncoltak, énekeltek, tornáztak. Festményekből állóképeket alkottak, tánckoreográfiákat találtak ki és adtak elő. Idén egy idegen nyelvi állomáson is összemérhették tudásukat. A nap egy közös kvíz-játékkal zárult, ahol az is kiderült, ki a bűvészek védőszentje.... (Na, mit gondoltok ki le-

Metások csapatépítő napja az óbudai szaléziaknál

het?) A megoldás: Don Bosco!

A legügyesebb csapatok egy finom tortát fogyaszthattak el jutalomképpen, de persze senki sem maradt finomság nélkül. Köszönjük a lehetőséget, hogy ismét megrendezhettük ezt a napot Óbudán!

Bajor Bea

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

2023. Ősz – Az őszi az egyik legizgalmasabb időszak egy iskola életében, hiszen ilyenkor új fejezetet, új tanévet kezdünk, új arcok, új ismeretségek és új lehetőségek egész sora vár ránk. A 2023/2024. tanévet közel 500 elsőéves diák kezdte meg a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban, így izgalomból idén sem volt hiány. Az ünnepélyes évnytitön két turnusban töltöttük meg a nagy előadótermet, Andrásfalvy János tartományfőnök atya köszöntő szavaival és Halász József igazgató úr rövid bemutatkozásával üdvözlöttük az új tanulókat, az aulában pedig meglepetés fagyalt várta őket a meleg, kora őszi délutánon.

Idén sem maradhatott el a hagyományos Gólyanapunk, ahol a Diákönkormányzat képviselői és a másodéves tanulók közös munkájának eredményeképpen egy igazán mókás, színes és lelkesítő program kerekedett.

A szorgos hétköznapiak mellett számtalan iskolán kívüli program is várta diákjainkat: művészeti tagozatos osztályaink ellátogattak a Szépművészeti Múzeum Renoir kiállítására, animáció szakos tanulóinknak is fontos feladat jutott a Primanima 2023 fesztiválon, informatikai szakos diákjaink a Regamex retro videójáték kiállításon jártak a TEMI FMH-ban, vállalkozási ügyintéző tanulóink a HVG Állásbörzójén ismerkedtek a munkaerőpiaci lehetőségekkel, turisztikai ügyintézőink pedig a budai Várban gyakorolták az idegenvezetést.

Idén először szervezték meg diákjaink a *Turizmussal a lelki egészségért* programot, melyet az „Utazz, kirándulj és tested, lelked megnyugszik” szlogen köré építettek fel. A 23. ARC közérzeti plakátpályázaton, amelyre több mint 700 alkotó nevezett, nagy örömeinkre és büszkeségünkre Lengyel Nóra dekoratív szakos tanulóink díjat nyert. Alkotását a Bikás parkban és a város különböző közterületi reklámfelületein is láthattuk.

Október végén Óbudán került megrendezésre DÖK napunk, melyen első- és másodéves diákjaink Simon Péter tanár úr szervezésében járták végig az izgalmas állomásokat, megismerkedtek iskolánk különböző képzéseivel, bepillanthattak más szakok munkáiba és kipróbálhatták az ott tanultakat.

A sok-sok színes program mellett a következő tanév beiskolázási feladataira is koncentrálnunk kell, hiszen iskolánk fennállása óta először igen fontos mérföldkőhöz érkezett: a 2024/2025. tanévben 9. évfolyamot hirdetünk informatikai szakirányban, párhuzamosan társiskolánk, a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium egészségügyi szakirányban induló osztályával. 2023. november 16-án nyílt napon vártuk a 8. osztályos tanulókat és szüleiket, hogy bemutathassuk nekik iskolánkat és tájékoztassuk őket erről a számunkra is új és kihívásokkal teli lehetőségről.

Révész Angéla

A Francesco plüssfigura a Clarisseumban

ÚJPEST – CLARISSEUM

Ez történt a házunk táján – A nyári élménydús hónapok után sem álltunk nagyon le. Természetesen a diákoknak ott volt a sulikezdés, de azzal ügyesen megbirkóztak, a felnőttek pedig készültek a VII. Szalézi Lecsófesztre. Boldog Sándor István életét egybeölelve két fiktív elnevezésű lecsóval álltunk elő; a „Pista kedvence” és az „Ízlik, Sándor úr?” elnevezésűekkel. Közben volt egy májas lecsó is; „Újpesti Újdonság” névre keresztelve. Jól sikerült a program – és a lecsónk

is, elfogyott minden. Jó volt idén is együtt lenni, főzőcskézni, találkozgatni. Előtte két héttel Csaba barátom tartott élménybeszámolót és egy szívhez szóló tanúságtételt, milyen volt Ferenc pápa védelmét megszervezni és ellátni április 28-30 között. Elmesélte személyes találkozását a Szentatyával, és hogy miként lett a Francesco plüssfigura a biztonsági szervek védő-kabálája.

A jó időt kihasználva oratóriumunk népes táboraival pólót festettünk, elzarándokoltunk a Mátyás-templomba és a Sziklakápolnába. Animátor jelöltjeink részt vettek a Tarka Animtalálkozón Albertfalván, ahol egyben *A Boldog* felolvasószínház is színpadra lépett, immáron 8. előadásával (Bécs után).

Az októberi ünnepi rózsafüzér imádságokat minden csütörtökön tartottuk. Az előimádkozók más élethelyzetből kerültek ki, és úgy látszott, hogy leginkább a férfiak és a családok előimádkozása vonzotta a híveket ezekre a bensőséges alkalomokra. Október 19-ét és október 26-át, Boldog Sándor István földi születésnapjának 109. évfordulóját is így ünnepeltük, mivel mindkét jeles nap éppen csütörtökre esett.

Megalakult az első kis családi csoportunk is, amely kovász lehet a további „lélek-kelesztésben”. Halottak napjára emlékezve, november 3-án – Nemzeti Gyásznapunk előestéjén – kimentünk a Rákospalotai temető 1956-os emlékművéhez és a közös kegyeleti helyen is imádkoztunk elhunyt szeretteinkért. Szentmise után pedig megemlékeztünk Don Bosco 1849-ben történt „gesztenye-csodájáról” és mintegy 30 fővel falatoztunk a finom gesztenyepürét!

Érezzük, hogy Boldog Sándor István szívében van e fejlődő közösség, mindenben érezhetjük hathatós segítségét, támogatását.

P. Márkus Zoltán SDB

NYERGESÚJFALU

Őszi hittanos kirándulás – Vitális Gábor szalézi plébános atya és a nyergesújfalui szalézi plébánia hitoktatói október 7-én kirándulásra hívták hittanosainkat és családjaikat Péliföldszentkeresztre. Mivel azon a héten ünnepeltük Assisi Szent Ferencet, ezért az ő nyomában járva a teremtett világot, elsősorban az állatokat állították a nap középpontjába.

Nyergesújfalu – Őszi hittanos kirándulás

A nyergesi hittanosokhoz Bajóton is sokan csatlakoztak, így mintegy százan indultunk fel az Öregkő erőt próbáló hegyoldalán. Meglepetésünkre Emmanuel atya kerékpárral jött elénk.

A lourdes-i barlanghoz érve megpihentünk, majd ugyanott Vitális Gábor szalézi plébános atya vezetésével közös rózsafüzér imádságra gyűltünk össze. Jakab atya egyéb elfoglaltsága miatt nem tudott velünk tartani, de egy hatalmas zacskó cukorkát küldött nekünk.

Ezután hét csapatban indultunk el a „szabadtéri szabadulószoza” útján, ahol az Öröm útján, Jézus keresztútján, a templomban és a környékén lépésről-lépésre kerestük a szobrokon, festményeken, üvegablakokon, műemlékeken rejtőző állatokat. Találkoztunk a halaktól kezdve a cicákon át a számmal is, de rátaláltunk a kápolnában a galambra, a templomban a báránnyokra és a hollóra, a keresztút egyik stációján egy elbújt kecskére, és Szent József, az ács kapcsán még a szúval is megismerkedtünk. A legtalálékonyabbak tevékkel is találkozhattak a templomban („és Jézust sírba tevék”). Végül eljutottunk „Noé bárkájához”, ahol a gyerekek megkapták az 1 fabatkát, amit a büfében vásárolhattak le.

Napunk végén Assisi Szent Ferenc kis oltárképét vihették haza a gyerekek, rajta azzal az imával, amit befejezésül közösen elimádkoztunk. Hála a Jóistennek, a szülőknek, gyerekeknek, hiszen nélkülük nem jöhetett volna létre ez a csodás nap!

Bakonyi Loretta

Középiskolások kirándultak az idősekkel

Zafféry Károly Szalézi Középiskola „72 óra kompromisszum nélkül...”

– **középiskolások az idősekért** – Nyergesújfalun október 13-án, pénteken kissé szomorkásan, esősen indult a reggel, de 8 óra magasságában már látható volt, hogy fentről mosolyognak ránk. Pontban 8 órakor egy közös iskolai rózsafüzér ima után elindultunk Péliföldszentkeresztre a programra jelentkezett diákokkal. Jakab atya, Emmanuel atya és „Tibcsi bácsi”, az iskola informatikusa szállították ki a diákokat a „szalézi bölcsőbe”. Amint megérkeztünk, néhány fiú indult is segídezni a betonozásban, a többiek addig takarították a padokat, kiülöket. Az atyák és Tibor közben elindultak Nyergesújfalura, a Szent Mihály Idősek Otthonába. Hamarosan közel ötven idős néni és bácsi érkezett, hogy közösen töltsünk el néhány órát ezen a csodálatos helyen.

Egy kényelmes tempójú séta keretében, meg-megállva, elmélkedve, beszélgetve, mosolygósan haladt a „csapat” a Via Lucis-on (Örömút) a lourdes-i barlanghoz, gyönyörű környezetben, ahol testi és lelki feltöltődésben is része lehet(ett) mindenkinek. Közös ima, éneklés, pihenés után indultunk vissza a szalézi rendházhoz. Agapé zárta a programot: finom tea, süti várta a résztvevőket. Köszönjük szépen! Elkövetkezett a visszaindulás ideje, szintén a szalézi kisbuszokkal és az Otthon autóival jutottak vissza az Otthonba, illetve az iskolába a résztvevők.

„Hálás szívvel köszönjük a Zafféry Károly Szalézi Középiskola diákjainak, Tóth Zoltánné Mónika tanárnőnek, Emmanuel Ilodigwe és Jakab Nguyen szalézi atyáknak ezt a gyönyörű napot! Lakóink és klubosaink többsége már nagyon régen járt Péliföldszentkereszten. Most a TI segítségével sikerült!” – írták az Idősgondozási Központ közösségi oldalán.

Köszönjük szépen a szalézi rendnek, az iskola vezetésének és a tanároknak, a Szent Mihály Idősek Otthona vezetőjének, dolgozóinak, lakóinak a részvételt, a segítséget, az együttműködést!

Tóthné Mónika

BALASSAGYARMAT

Élet a balassagyarmati oratóriumban

– A tanév kezdetével a balassagyarmati Oratóriumban is elindultak a programok. Az animátorok péntek délutánoként játékos foglalkozásokkal, kreatív feladatokkal készülnek a gyerekeknek, a nagyobbak pedig akár a zsolozsmázás szépségeit is megismerhetik. A napot imával zárják, de akinek maradt még energiája, annak van lehetősége bansolni is.

A pénteki alkalmakon kívül még sok izgalmas program vár azokra, akiknek a nyári tábor nem volt elég és szeretnének újra szalézi légkörben lenni. November 2–4. között egy, a nyárihoz hasonló őszi tábor szerveztek az animátorok, aminek a kenyérsütés és a kovász a témája. Egy pék család kalandjait követhetik végig a gyerekek, ahogy megtalálják az életükben Istent. Így a fiataloknak is ösztönzést adunk arra, hogy Istenben hinni jó és mindannyian egy kis búzaszem vagyunk az Úr kenyérében.

Azok sem búslakodhatnak, akik már kinőtték a tábor, mivel idén is elindult az animátorképzés, amire minden lelkes fia-

A balassagyarmati oratórium apraja és nagyja

tal jelentkezhet. Nagy örömkre sokan éltek ezzel a lehetőséggel, hiszen eddig több mint 20 volt-táborozóval bővült a leendő animátorok létszáma. Összegzőképpen: Balassagyarmaton az új tanévvel együtt új szalézi programok készülnek a régi, töretlen lelkesedéssel.

Szulcsán Dominik

MOGYORÓD

Mindenszentek játékest – Mindenszentek előestéjén, október 31-én egyedülálló program került megszervezésre Mogyoródon a szalézi nővérek és animátorok jóvoltából. Négy körül kezdtek el szállingózni az első érdeklődők, ám szerencsére ötre már sokkal nagyobb létszámmal voltunk, mint azt korábban reméltük. Kezdeként néhány ismert bantsót táncoltunk el – bár nekünk, animátoroknak sem ártott egy kicsit feleleveníteni őket –, majd jöhetett a kézműves foglalkozás, ahol színes mécesstartókat készítettünk, amikre egy felirat is került: „A mennyországot választom!” Feldíszítettük őket gyöngyökkel és különböző papír háromszögekkel, utána pedig mindenki választhatott magának mécesest is. Ezután még két izgalmas

játék következett. Mindkettőt nagyon élvezték a fiatalok és az idősebbek is, bár a játékok kimenetele néha érdekesen alakult.

Hatkor átmentünk a templomba az immár meggyújtott lámpásainkkal és részt vettünk a szentmisén. A mise után ismét az oratóriumban folytatódott a program, például kipróbáltunk egy „mennyei” vacsoracsatát és ki is értékeltük az eredményeket. Majd egy pörgősebb, mozgásos feladat vette kezdetét, ám levezetésként még egy kicsit a szentek bőrébe bújhattunk és a gyerekek is kipróbálhatták a modellkedést és ruhatervezést. Zárásként Elvira és Ágnes nővértől kaptunk „Jóéjszakát” gondolatokat, valamint Janó atya áldását és a szentek idézeit vihattuk magunkkal útravalónak.

Örülünk, hogy ilyen csodásan sikerült az est, és mindenki jól érezte magát halloween jelmezek, tökök és szellemek nélkül is. Jó volt látni, hogy megérte a sok előkészületet és reméljük, jövőre is sokan eljönnek majd! ☺

Kezdődy Gréta

Mindenszentek játékest a mogyoródi oratóriumban

Mocsári Bettina Missziós önkéntesség Angliában

Hihetetlen, hogy több mint egy év telt el azóta, hogy tavaly megkezdtem a szalézi missziós önkéntes munkát Angliában a Savio Házban. Még mindig emlékszem, hogy milyen izgatottan vártam, de egyben ott volt bennem az ismeretlentől való félelem. Igaz, hogy a szaléziaikat nagyjából már ismertem, mivel júliusban egy próba hetet eltölthettem ott, de az önkéntes társaimról semmit nem tudtam. Nem is sejtettem, hogy milyen fantasztikus évem lesz. Az önkéntes csapat öt főből állt, plusz a szaléziak. Az volt az első olyan év, hogy teljesen nemzetközi volt a csapat.

A három hét felkészítés és csapatépítés után kezdtük meg a munkát. Környező iskolákból érkeztek fiatalok 10–16 év között és nekik tartottunk lelkigyakorlatokat, amelyek egy- vagy háromnaposak voltak. A háromnapos lelkigyakorlatok ugyan kihívásokkal gazdagabbak voltak, hiszen reggeltől estig a fiatalokkal foglalkoztunk, de én azokat élveztem a legjobban. Ezen alkalmak alatt nagyon sokat kaptam. Mindig nagyon vártam az utolsó napot, amikor is kiscsoportban mindenki írt egymásnak valami szöveget és ezeket a mai napig őrzöm. Az esti disco is felejthetetlen élmény, amikor önfeledten táncoltunk és együtt karaokeztunk. A mise és a gyónás szentsége koronázta meg a lelkigyakorlatokat. Mindig a szívemig hatolt az, hogy láttam a fiatalokat a Jóistenhez közeledni, és hogy az ő hívására hogyan nyitották meg a lelküket. Hétfévenként, vagy amikor épp nem volt lelkigyakorlat, akkor a közösséggel együtt csináltunk közös programokat. Elmentünk kirándulni, vagy ha lehetőség volt rá, a környező városokat felfedezni, de néha csak leültünk beszélgetni és nevetni. Sablonosan hangzik, de az egy év alatt családdá kovácsoltunk. Hálás vagyok, hogy sok mindent átélhettem, megtapasztalhattam, de a családért és barátokért vagyok a leghálásabb, és mindazért, amit ott kaptam.

Szóval, ha van egy éved, mindenképp ajánlom, hogy jelentkezzen a Savio Házba missziós önkéntesnek mert megéri és nagyon sokat tudsz vele adni az ottani fiataloknak, de annál többet fogsz visszakapni.

**Animátortalálkozó
Albertfalván**

Boldog Sándor István nyomán

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4400 példányban, belső terjesztésre.
 Készült a Szalézi Művek Kft. közreműködésével, felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB
 Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
 Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu
 Tördelés és nyomdai előkészítés: Bohner Ferenc
 A címlapon: *Fiatalok Pélyföldszentkereszten*
 A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.